

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Это цифровая копия книги, хранящейся для потомков на библиотечных полках, прежде чем ее отсканировали сотрудники компании Google в рамках проекта, цель которого - сделать книги со всего мира доступными через Интернет.

Прошло достаточно много времени для того, чтобы срок действия авторских прав на эту книгу истек, и она перешла в свободный доступ. Книга переходит в свободный доступ, если на нее не были поданы авторские права или срок действия авторских прав истек. Переход книги в свободный доступ в разных странах осуществляется по-разному. Книги, перешедшие в свободный доступ, это наш ключ к прошлому, к богатствам истории и культуры, а также к знаниям, которые часто трудно найти.

В этом файле сохранятся все примечания, комментарии и другие записи, существующие в оригинальном издании, как наименование о том долгом пути, который книга прошла от издателя до библиотеки и в конечном итоге до Вас.

Правила использования

Компания Google гордится тем, что сотрудничает с библиотеками, чтобы перевести книги, перешедшие в свободный доступ, в цифровой формат и сделать их широкодоступными. Книги, перешедшие в свободный доступ, принадлежат обществу, а мы лишь хранители этого достояния. Тем не менее, эти книги достаточно дорого стоят, поэтому, чтобы и в дальнейшем предоставлять этот ресурс, мы предприняли некоторые действия, предотвращающие коммерческое использование книг, в том числе установив технические ограничения на автоматические запросы.

Мы также просим Вас о следующем.

- Не используйте файлы в коммерческих целях.
Мы разработали программу Поиск книг Google для всех пользователей, поэтому используйте эти файлы только в личных, некоммерческих целях.
- Не отправляйте автоматические запросы.
Не отправляйте в систему Google автоматические запросы любого вида. Если Вы занимаетесь изучением систем машинного перевода, оптического распознавания символов или других областей, где доступ к большому количеству текста может оказаться полезным, свяжитесь с нами. Для этих целей мы рекомендуем использовать материалы, перешедшие в свободный доступ.
- Не удаляйте атрибуты Google.
В каждом файле есть "водяной знак" Google. Он позволяет пользователям узнать об этом проекте и помогает им найти дополнительные материалы при помощи программы Поиск книг Google. Не удаляйте его.
- Делайте это законно.
Независимо от того, что Вы используете, не забудьте проверить законность своих действий, за которые Вы несете полную ответственность. Не думайте, что если книга перешла в свободный доступ в США, то ее на этом основании могут использовать читатели из других стран. Условия для перехода книги в свободный доступ в разных странах различны, поэтому нет единых правил, позволяющих определить, можно ли в определенном случае использовать определенную книгу. Не думайте, что если книга появилась в Поиске книг Google, то ее можно использовать как угодно и где угодно. Наказание за нарушение авторских прав может быть очень серьезным.

О программе Поиск книг Google

Миссия Google состоит в том, чтобы организовать мировую информацию и сделать ее всесторонне доступной и полезной. Программа Поиск книг Google помогает пользователям найти книги со всего мира, а авторам и издателям - новых читателей. Полнотекстовый поиск по этой книге можно выполнить на странице <http://books.google.com/>

COLUMBIA LIBRARIES OFFSITE

CU59018054

891.791 Sch14

Kolomiiki i shumki.

891.791 - Sch14

THE LIBRARIES
COLUMBIA UNIVERSITY

КОЛОШЫЙКИ И ШУМКИ

Собранъ зъ усть народа

СЧАСТНЫЙ САЛАМОНЪ.

Съ нутами 5 арій народныхъ на спѣвъ и фортепьянъ.

Цена 50 кр. Доходъ назначенъ на цѣли литературныя.

Л Ъ В О В Ъ.

Накладомъ А. Б. Дѣдицкого,
1862.

КОЛОШЫЙКИ И ШУМКИ

Собралъ зъ устъ народа

СЧАСТНЫЙ САЛАМОНЪ.

Съ кутами 4 арій народныхъ.

Л Ъ В Ъ В Ъ.

Накладомъ А. Б. Дзидицкого.

1863.

891.791
Sch 14

Зъ печатнъ Института Ставропигійского.
Зарядитель Ст. Гучковскій.

ПЕРЕДНЕ СЛОВО.

Зъ помежи кѣлькохъ тысячъ рускихъ Коломыѣкъ, якіи назбировалъ я по Галичинѣ, особливо въ пѣдгѣрскихъ округахъ еи, якъ то въ Коломыйщинѣ — сей первобытной родинѣ Коломыѣкъ, — въ Станиславѣвскомъ, Стрыйскомъ, Самбѣрскомъ, Саноцкѣмъ, передаю тутъ Родимцамъ моимъ частину зъ нихъ одну — самыхъ краснѣйшихъ и, по моему мнѣнію, отличнѣйшихъ що до цѣнности поетичной. Се изъ непробранного скарбу народнаго жменя одна перель свѣтло-блестящихъ, ненаглядныхъ, которы надъ все дорожши рускому народу, а не меньше высокоцѣнны для искусства.

Плыли тѣ пѣсни чудны изъ грудей сельскаго люду, а живутъ они въ устахъ его повсесторонно, и заедно родятся зъ нихъ и до нихъ новыи строфы, якъ бы необходимыи дополненія до того, що вѣчно есть неполне, бо безконечне и безпредѣльне. Безконечна то пѣсня тая руска, якъ духъ Божій въ народѣ, що ю творить и оглашае; безпредѣльна ей основа, якъ челоуѣческое сердце, зъ котораго и радость и горе пѣснями ліется. А не найти народу, который бы, якъ нашъ рускій, такъ тѣсно сжился съ своимъ пѣснями, що всякій случай жизни, всяке занятіе сопровождаеъ пѣніемъ. Русинъ спѣвае не ино въ счастливѣй хвилѣ веселья и радости, коли сердце будьто розширяеъ и спѣвъ челоуѣкови приходится майже необходимо; але и въ порѣ печальной задумы, въ журбѣ, въ несчастью, въ хвиляхъ мести и роспуки добываеъ изъ

стысненной груди его нарочная для тыхъ случаевъ пѣсня, при которой, якъ онъ каже, легче сердце стане.

И вжежъ то изъ всѣхъ напѣвовъ въ Галицкой Руси наибольше розширена Коломыйка. Коломыйка се душа, се вѣрна товаришка Галицкого Русина отъ колыски — ажъ до могилы; нею все начинае онъ пѣти, и все кончить. Въ Коломыкахъ бо, въ ихъ нутъ и напѣвъ, наибольше отпечаталась меланхолія, тужливость, сумота души, — а въ тыхъ-то чувствахъ именно сосредоточилась цѣла жизнь несчастливого народа Руси, который по утратѣ политической своей самостоятельности черезъ 5 долгихъ столѣтій не малъ ни волю, ни долю, а все лишь изнывалъ, стогналъ въ путахъ рабства, подъ ударами судьбы жестокой. Оттакъ то истинный образъ исторіи нашего народа въ самыхъ напѣвахъ Коломыки.

Якъ во всѣхъ другихъ руско-народныхъ пѣсняхъ, такъ и въ Коломыйцѣ есть свой особенный природный ладъ, который що до духа или содержанія характеризуетъ слѣдующими примѣтами: Начало или первая часть пѣсни представляе звычайно образъ якій зъ природы, вторая часть отповѣдне тому образу уподобленіе въ настроенію души спѣвающего или опѣваемого. Образъ и уподобленіе ему составляютъ съ собою органическую цѣлость, такъ, що сіе второе изъ первого нѣяко vyplывае; и если пѣсня есть долша, если состоитъ изъ множайхъ отдѣловъ, то образъ, разъ у ней поднятый, розвиваеъ еще и въ дальшихъ очеркахъ или послѣдствіяхъ, а отповѣдно ему про-

должаесь также дальшій ходъ уподобленія. А же Коломыйка складается майже правильно зъ 4 стиховъ, а образъ и уподобленіе занимаютъ въ ней по одному стиху, то въ первомъ стиху еи находится образъ, въ третьемъ его продолженъе, во второмъ же и четвертомъ отповѣдне тымже уподобленіе. Оттакъ слѣдуетъ, що 4-стишная Коломыйка состоитъ изъ двохъ половинокъ, въ которыхъ обохъ бывае и образъ и уподобленіе. Примѣръ сему видимъ въ слѣдующей Коломыйцѣ :

Стоитъ яворъ надъ водою, въ воду похилився,
Чогось милый чернобровый тяжко зажурився :
Якъ менѣ ся не хилити, вода корень мые,
Якъ менѣ ся не журити, саме сердце мѣе.

Тутъ образу похиленного явора отповѣдае уподобленъе настроенія души милого. — Онъ якъ той яворъ отъ журбы похилився; образъ похиленного явора развитый дальше причиною того похиленія: вода корень мые, — якъ и причина журбы милого завлена смуткомъ любовнымъ, омѣнїемъ сердца. Въ образъ и въ уподобленіи есть одна вспольная тема — журба, затѣмъ въ обоихъ есть органическая связь, въ обоихъ половинахъ Коломыйки заокруглена нерозрывная цѣлость.

Въ иныхъ Коломыкахъ той ладъ являесь не такъ правильнымъ, и бывае во второй половинѣ иный образъ, нежъ якій былъ въ первой; но за то уподобленіе обохъ половинокъ стоитъ съ образами въ такъ тѣсной животной связи, що выйде зъ нихъ заедно органическая цѣлость. Также много есть Коломыекъ, которые обходятся безъ образовъ, а тогда

цѣломъ свободно излагають они якій случай, яке событіе зъ житъя, однакъ всегда въ такъ привлекательно-поэтической формѣ, що не замѣчаешь недостатка по сему полному ладу, якій Коломыйкамъ и вообще руско-народнымъ пѣснямъ въ головной мѣрѣ есть свойственный.

Що до ритма Коломыйкъ, то каждый зъ ихъ стиховъ состоитъ зъ 7. двосложныхъ стопъ, съ цезурою послѣ 4-ой стопы. Каждая стопа должна быти трохеемъ, однакъ случаются дуже часто и ямбы; рифма въ семой стопѣ майже всегда есть женьска. По четвертой стопѣ, т. е. по цезурѣ бывае иногда такожь женьская рифма, але та бывае лишь случайна, и скорше пристонть Коломыйкамъ жартобливымъ.

Примѣромъ правильного трохенного ритма Коломыйки може послужити слѣдующая:

Вѣжу мѣлу, вѣжу любку, || дѣвится въ о́коньце,
Хоть якъ тѣмно, хоть невѣдно, || свѣтитсѣ якъ со́нечце.

При составленіи того Сборника Коломыйкъ слѣдовалъ я той засадѣ: дати изъ моихъ богатыхъ записокъ образованному кругу Родимцевъ, особливо же молодшому племени лише тое, що по моему вкусу и розумнѣю показалося наилучшимъ. Затѣмъ старался я выдати Сборникъ не съ свойствомъ полноты, яка вымагаеся отъ спеціального собирателя народныхъ пѣсень, а то́лько малъ я на оку нѣяко выборный зѣльникъ, въ которомъ суть цвѣты лише добранныи, якъ бы до уподобы для милой, для милого. Къ тому досвѣдчивши вже при собиранью Коломыйкъ въ различныхъ окрестностяхъ, що народъ поодинокіи части

VII

тыхъ пѣсень не всюда еднако вяже, а часами навѣтъ изъ чотырестишя полной Коломыйки лишъ одною половиною удовольяесь. потрудился я — о кѣлько мѣгъ и о кѣлько опытъ мѣй здѣлѣтъ — порозвизоване въ цѣлость соединити, а до урваной половины другу ѡтповѣдну изъ моихъ собранныхъ запасѣвъ довязати. По-за-кѣлько удался менѣ сей трудъ, рѣшатъ знатоки нашей народной поезиѣ.

Не умолчу и тон околѣчности, що составляючи мѣй Сборникъ познакомился я майже со всеми другими, въ Галичинѣ изданными, яко съ Сборниками Вацлава зъ Олеска, Жеготы Паулія и съ маленькими спѣвниками рускими изданія Львовского и Перемыского; однакожъ рѣдко ставилъ я изъ моихъ записокъ таку пѣсню до своего Сборника, котора уже въ выше наведеныхъ изданіяхъ находится. Намѣряя предложити публицѣ — о кѣлько можъ -- новый Сборникъ, я избѣгалъ повторенія того, що ей изъ упомянутыхъ изданій вже бѣольшою частію извѣстно. Затѣмъ встрѣтятъ Родимецъ въ моемъ изданіи полно Коломыйскъ, которые еще нигде впередъ не были печатаны.

До Коломыйскъ любовныхъ, сиротинскихъ, вояцкихъ и жартобливыхъ додаю тутъ ще и маленькое число народныхъ Шумокъ, при укладанью которыхъ слѣдовалъ я тѣмъ же засадамъ, якъ при Коломыйкахъ. Що до жартобливыхъ Коломыйскъ необходимо замѣтити, що тѣи состоятъ не изъ 4., но, якъ то для жарту всегда пригоже, изъ 2 лише стишкѣвъ. Также нута тыхъ шуточныхъ пѣсень рѣзко отъ Коломыйскъ прочого рода розлична: нѣтъ бо въ ней меланхолійного толъ,

якъ въ 4-стишной Коломыйць, но вся она иде въ dur, и затѣмъ цѣлымъ типомъ своимъ бѣльше на козака похожа.

Що до нутъ, якін до мого Сборника прилагаю, тыхъ даю лишь 4 арій. Хотя бо Коломыйки всякого рода, якъ и шуточные пѣсни и Шумки поются у насъ многорозличными напѣвами, то оминаю всѣ прочіи разъ для того. що уважаю ихъ меньше-бѣльше по краю довольно извѣстными, во вторыхъ. же не малъ я на цѣли всякін роды превосходныхъ арій тыхъ издавати. Я выбралъ собѣ лишь тѣи 4 напѣвы, якими любимы Коломыйки самъ собѣ спѣваю, и якін не такъ повсемѣстно давалися менѣ слышати. Затѣмъ не исключаю инныхъ арій, а тѣлько сознаюся, що арією зъ мого Сборника подъ Ч. I люблю спѣвати Коломыйки любовныи молодецкіи и Коломыйки вояцкіи; арією Ч. II Коломыйки любовныи дѣвоцкіи и всѣ сиротинскіи; арією Ч. III Коломыйки жартобливыи; арією Ч. IV Шумки. До тыхъ арій на голоса прибавленъ акомпаняментъ на фортепьянъ, потому, що надѣюсь я, и що дай менѣ Боже, же мѣй Сборникъ станется коли потребою призабавахъ въ лучшихъ рускихъ обществахъ.

На нуты уложилъ сіи аріи вѣрно по моему напѣву Г. Т., славно извѣстный трудами своими композиторскими такъ межъ Поляками якъ и Русинами; онъ то выготовилъ къ тымъ аріямъ также отличный акомпаняментъ на фортепьянъ, за що я сему благодарному Артистови общеявно складаю подяку.

Коментарии, 1 Октобрія 1863: -

Счастный Саламонъ.

І. КОЛОМЫЙКИ ЛЮБОВНИ.

а) Молодецкіи.

1. Гей! плыву я по Дунаю, и такъ си думаю:

Не ма краснихъ спѣваночокъ, якъ у нашѣмъ краю!

Ой не мажъ то, ой не мажъ то, якъ руска краина,

Тамъ спѣвае Коломыйки каждая дѣвчина.

2. Соловѣю нашъ миленькій, куда ты лѣтаешь?

Чомужъ ты намъ — якъ бувало — въ гаю не спѣваєшь?

Ой гаю нашъ зелененькій, гаю нашъ темненькій,

Не ма твого соловѣя, — томусь такъ сумненькій.

3. Чомъ ты милый соловѣю, въ гаю не спѣваєшь?

Та где твои спѣваночки теперь подѣваєшь?

Коломыйки мои любі — гдѣжъ я васъ подѣю?

Зберавъ я васъ въ лѣсахъ-горахъ, — по поли розсѣю.

4. Ой спѣвавъ бымъ Коломыйки, кобы ихъ удати,

Но я въ чужой сторононьць — будуть ся смѣяти:

Бо то чужа сторононька, та чужіи люде,

Будуть зъ мене ся смѣяти, а мѣнъ жаль буде.

5. Ой поїду я меже горы, тамъ где жиють Бойки,
Где музика дробно грає, скачуть по легойки:
Ой не ма то якъ у горахъ двчата спѣвають,
Ой не ма то якъ у горахъ молодцѣ гуляють.

6. Руска наша Коломыйка, хоть она дробойка,
Она мила, а все щира — мѣнѣ солодойка;
Якъ я возьму Коломыйки спѣвати-спѣвати,
Затужишь ты и заплачешь, тай станешь думати.

7. Не ма танцю на всѣмъ свѣтѣ, якъ та Коломыйка,
Она душу вырываетъ изъ моего сердечка:
Якъ заграю, заспѣваю, туга исчезаетъ,
Бо та наша Коломыйка такую силу має.

8. Якъ я тѣи Коломыйки зачую, зачую,
Черезъ тѣи Коломыйки дома не ночую:
Коломыйки мои любі, що въ васъ такѣ миле?
Та не смутѣть, — розвеселѣте сердце несчастливѣ.

9. Табо й твоя фуярочка жалосненько грає,
Не одна дѣвчинонька зъ жалю омѣває:
Ты гадаєшь дѣвчинонько, що я собѣ граю,
А я собѣ отъ серденька тугу отганяю.

10. Якъ бы не тѣи Коломыйки, бувъ бымъ вже загинувъ,
Бувъ бымъ зъ горя та зъ недолѣ давно свѣтъ покинувъ;
Но якъ сердце мое тужить, горює, сумує,
Та якъ собѣ заспѣваю, — уже не банує.

11. Заграй же ми музиченьку бѣлыми пальцями,
 Най я собѣ потанцюю съ чорными бровами :
 Ой у тебе музиченьку руки золотыи,
 Тожъ ты душу потягаешъ въ свѣты далекіи.

12. Заграй же ми музиченьку, яку розумѣшъ,
 Чи ти руки покрутило, чи лѣпше не вмѣшъ ?
 Заграй же ми музиченьку, я си потанцюю,
 Най ся вороги не тѣшатъ, що я все баную.

13. Ой скрипочки изъ липочки, а струны зъ барванку,
 Якъ заграю, буде чути ажъ на Украинку :
 Теперъ я собѣ заграю, теперъ защебечу,
 А якъ прійде лиха доля — пташкою ътлечу.

14. Тече рѣчка по камѣню, годъ ю сперети,
 Мѣнъ рыбку полюбити, хоть бы умерети.
 Стоить верба надъ водою корѣнемъ въ долину,
 Щось ми рыбко учинила, що за тобовъ гину?

15. Ой калина бѣло цвите, а червоно родить,
 Великое закоханье до бѣды приводить :
 Цвите тернье, цвите тирнье, бо корѣнье мае,
 Кто коханья не зазнававъ, той жалю не знае.

16. Зъ-ѡтти гора, зъ-ѡтти друга, посередъ долина,
 Меже тыми гороньками любая дѣвчина :
 Треба горы роскопати, долину зрѣвнати,
 Щобъ ми ся видно було до милои хаты.

*

17. Черезъ гору высокую червона мерешка,
 Та скажи ми моя мила, куда къ тобѣ стежка:
 Мене тая укараа высокая гора,
 Що не видно миленькомъ зъ бѣленького двора.

18. Высоко ти голубоньку зъ дуба воду пити,
 Ой далеко ти миленькій до мене ходити:
 Чи низенько чи високо, — злечу тай напьюся,
 Сяду я на вороного, тай ътвѣдаюся.

19. Слѣбѣ не ты дѣвчинонько, и не твои очи,
 Не стоялибъ мой конѣ до темной ночи;
 Не стоялибъ мой конѣ — конѣ воронымъ,
 Якъбы не ты дѣвчинонько та брови чорнимъ.

20. Ой мѣсяцю-мѣсяченьку, зайдѣ вже за гору,
 Най я собѣ съ миленькою трошки поговорю:
 Ой якъ мила заговорить, то якъ дзвѣночъ дзвонить,
 А теперъ я ей не вижу — головонька болить.

21. Ой дѣвчино дѣвчинонько, такась ми миленька,
 Якъ у лѣтѣ на нивоньцѣ вода студененька;
 Якъ у лѣтѣ на нивоньцѣ воды ся напѣти,
 Такъ съ тобою постояти тай поговорити.

22. Ой гадавъ я милый брате, що то скрипка грає,
 А то моя чорнобрыва по саду спѣває:
 Та гадавъ я милый брате, що то сонѣце сходитьъ,
 А то моя миленькая по подвѣрью ходить.

23. Ой сядь собі коло мене, говори до мене,
 Пізнаю тя по голосъ, чи любишь ты мене:
 Ой сядь собі коло мене, присунься близьенько,
 Коли мы ся полюбимъ, буде намъ миленько.

24. Въ тебе очка чорненькім, якъ тернь на галузъ,
 Личко таке рум'яненъке, якъ калина въ лузъ:
 Въ тебе очка чорненькім, якъ терень садженый,
 А бровоньки такі красні, якъ шнурокъ шетений.

25. Коли моя миленькая по садочку ходить,
 Видить ми ся, що за нею була рожка сходить:
 Личко твоє, милисенька, краснѣйше ладъ рожу,
 Я тя бѣдный молоденькій забути не можу.

26. Тяжко болить, якъ укусить люта гадючонька,
 Но ще тяжше, якъ вчарує люба дѣвчиньонька:
 Якъ укусить гадючонька, знайдешъ въ зѣлю лѣки,
 Якъ вчарує дѣвчиньонька, пропавъ есь на вѣки.

27. Сварить на мня родиньонька, щобишь ты не любишь,
 Хибѣ бы я несчастливый житья свое згубивъ:
 Та най сварить родиньонька, хотьбы и побилѣ,
 Щожъ я виненъ, що такъ милу душу полюбилѣ.

28. Туда лозы хилилися, куда нѣтъ похило,
 Туда очі дивилися, куда серцю мило:
 Гнется листокъ на лозинѣ, въ воду ся схилиъ,
 Гѣрша любовь бѣтъ слабости, кто ся на томъ знае.

29. А вжеж я от не дивую, чому мила красна,
 Коло неї вчера рано впала зоря ясна:
 Якъ летѣла зоря зъ неба, тай розсыпалася,
 Мила зорю позберала, тай наминалася.

30. Посѣляв я пшениченьку радойко-радойко,
 Прийде душу загубити за тобовь рыбойко;
 Ой запвила пшениченька отъ луга до луга,
 Не знаєшь ты, моя мила, яка мѣнь туга.

31. Ой ковала зазуленька у дубовѣмъ лѣсѣ,
 Ой ты смутку зъ мого серця ниди уступися;
 Ой ковала зазуленька та на бездорожу,
 Я за тобовь фийна рыбка голововь наложу.

32. Та дай ми ся дѣвчинонько водиць наптити,
 Ачейже я перестану за тобовь тужити:
 Ой маю я таке зѣлье бѣзъко перелязу,
 Якъ я ти ся дамъ наптити, — забудешъ отъ-разу.

33. Вже отцвила калиночка коло перелязу,
 Ой солодки були въ любки губочки отъ-разу:
 Яки були, такі були, вже ся проминули,
 Бо уже ся до любочки иншій привернули.

34. Ой солодка фийна рыбка тебе любять люде,
 Та не ставай коло мене, бо мѣнь жаль буде;
 Поки я тя рыбка люблю, любять тебе люде,
 А якъ я вже перестану, тай никто не буде.

35 Ой поїду я изъ Комарникъ, та поїду я поїду,
 Та кто буде припадати коло мого слѣду?
 Чейже буде припадати моя рыбка мила:
 Чи поверне той до мене, — щомъ его любила.

36. Збавляю мое рыбка на Бога святого,
 Чей не будешъ мое рыбка любити никого:
 Та я знаю мою миду, вѣрю ёи цнотъ,
 Вна иншого не полюбить, хотьбы бувъ въ золотъ.

37. Ой зависли сині хмари по-надъ Комарники,
 Ой за тобовъ файна рыбко жаль мѣнъ великій:
 Ой зависли сині хмари зависли-зависли,
 Не сходишь ми моя мила николи изъ мысли.

38. Стоить явѣрь надъ водою, хитає собою,
 Чи тужишь ты такъ за мною, якъ я за тобою:
 Якъ ты тужишь такъ за мною, якъ я за тобою,
 Мы тогды ся розойдемо, якъ рыба съ водою.

39 По-пѣдъ гору высокую росте бразилія,
 Та шо мила порабляє, якъ прійде Недѣля?
 Она ходить по рыночку, думочку думає,
 Що вна свого миленького личка не видає.

40. Ой ковала зазуленька та на зарѣночку,
 Ой спѣвала дѣвчинонька красну спѣваночку:
 Спѣвай, спѣвай дѣвчинонько легче серцю буде,
 Най ся смутять вороженьки, най завидять люде.

41. Кажуть мѣнѣ добрый люде, що все спязваю, —
 Маю тугу на серденьку, та ю розбиваю:
 Куди иду, туди иду, все я си спязваю,
 А якъ прийду до домоньку, стану, тай думаю.

42. Стоить яворъ надъ водою, въ воду похилився.
 Чогось милый чернобрыый тяжко зажурився:
 Якъ мѣнѣ ся не хилити, вода корѣнь мнѣ,
 Якъ мѣнѣ ся не журити, саме серце мнѣ.

43. Та якъ ты ся дѣвчинонько, та якъ же ся маєшь?
 Чи ты о мнѣ голубонько уже не гадаєшь?
 Я ся маю, я ся маю, якъ рыбка въ Дунаю,
 Только ми жаль мое сдрце, що ты не видаю.

44. Ой дѣвчино дѣвчинонько, не задавай туги,
 Не давайся на подмову, якъ ты схоче другий:
 Бо я иншой не знаю, тебе лишь кохаю,
 Якъ не мавъ бымъ съ тобовъ жити, то ний умераю.

45. Що ты мѣнѣ дѣвчинонько такого зробила,
 Що ты мѣнѣ молодому надъ всѣхъ теперь мала:
 Ой дѣвчино, дѣвчинонько, якъ я тебе люблю,
 Якъ откажешь серцю моему, то я ся загублю.

46. Соньце низко — вечеръ близко, чей до милой зайду,
 Чей я свою блявочку здоровеньку найду;
 Кобы моя блявочка здорова-здоровая,
 Та була бы меже нами любая розмова.

47. Головино моя бѣдна, що дѣлати маю,
 Та гдѣжъ моя дѣвчинонька, що ёй не видаю:
 Подивлюся сюди-туди, — не виджу никого,
 Прійде ми ся розболѣти зъ жалю великого.

48. Ой до гуты дороженька до гуты, до гуты,
 Не можу тя дѣвчинонько николи забути:
 Хиба тогди дѣвчинонько я тебе забуду,
 Якъ на вѣки исъ тымъ свѣтомъ пращатися буду.

49. Стоить липа надъ водою, липкожъ моя, липко!
 Всѣ дѣвчата на гуляницѣ, лишъ моёй не видко:
 Ой брѣята, соколята, скиньте по перочку,
 Принесѣть ми изъ Подѣлля мою бѣлявочку.

50. Не гуляю, тай не знаю, зъ якої причини,
 Видишь тому, що ту не ма моеї дѣвчиноньки;
 Ой ковала зазуленька въ лозинѣ, въ лозинѣ,
 Коли не ма милой тутки, не йти було й мѣнѣ.

51. Ой ставъ козакъ надъ могиловъ, тай думку думає,
 На Вкраїну поглядає, тяженько вздыхає:
 Гей! ни вѣтеръ ту не вѣє, ни сонце не грѣє,
 И не такъ ту на могилѣ трава зеленѣє.

52. Ой выйду я на горбочокъ, свисну у листочокъ,
 Побнай побнай дѣвчинонько, чій то голосочокъ:
 Ой выйду я на горбочокъ, тай стану думати,
 Рыбкожъ моя солоденька, вжежъ тебе не мати.

53. Прилетѣло саранчатко та по-побѣ дуброву,
 Выдѣлюбаго пшениченьку — лишило полову:
 Та щожъ мѣнѣ по половѣ — не ма пшениченьки,
 Та щожъ мѣнѣ по весѣлю — не ма дѣвчиноньки.

54. Ой загулявъ сивый голубъ въ зеленой лѣщинѣ,
 Ой загулявъ козаченько по своѣй дѣвинѣ:
 Ой пойду я на Украину, тамъ знайду родину,
 Тамъ знайду я кого люблю, — мою чорноброву.

55. Цвили лозы при дорозѣ синѣсенянимъ цвѣтомъ,
 Ишовъ козакъ до милой бѣлѣсенянимъ свѣтомъ:
 Ой на горѣ Церковь стоить, тай нова дѣвбианица,
 Выйди, выйди дѣвчинонько, якъ зойде зорниця.

56. Ой зойди ясна зорничко, бо якомъ темненько,
 Выйди, выйди дѣвчинонько, бо мѣнѣ сумненько:
 Зойшла зоря, зойшла зоря, всеъ свѣтъ освѣтила,
 Выйшла моя миленькая, — всѣхъ розвеселила.

57. Та бувъ я разъ на весѣлю, тамъ мила спавала,
 Тамъ-то она чорнымъ окомъ мене вчаровала:
 Ой Божежъ мой милостивий, якажъ твоя сила,
 Не буде вже така друга, якъ она ми мила.

58. Та хотъ бувавъ я у свѣтѣ, красныхъ видавъ сила,
 Не була ми жадна инна, та якъ моя мила:
 Краснась красна дѣвчинонько, очі въ тебе сивѣ,
 Ино твои по-при моихъ були бы счастливѣ.

59. Ой не ходи, где я ходжу, дівчину любити,
 Ой скажи си милому брате труновцю зробити;
 Ой скажи си ю' зробити, кедриню оббити,
 Або мѣнѣ, або тобѣ на свѣтѣ не жити.

60. Оба одну полюбим — чияжъ она буде?
 Та чия твоя, або моя — не розсудять люди:
 Не треба ся пане брате, на дівчину бити,
 Сама скаже, кого хоче зъ-меже насъ любити.

61. Ой пливало бѣле гуся по водѣ, по водѣ,
 Любила бы мия миленька, черезъ людей годѣ:
 Ой вороги, вороженьки на васъ наркаю,
 Черезъ васъ ми свѣтъ немилый, — и дозъ не маю.

62. Ой видится, що хмарится, дощикъ покрapple,
 Ой видится, що зъ-укося мила поглядає:
 Ой видится, що сердится миленька на мене,
 А якъ глине — серце вяне въ немъ тай у мене.

63. Мы ся ино полюбим на великій жагъ,
 Ты миленька ту зстанешъ, а я поїду даять:
 Повержу ты моя мила, повержу-повержу,
 Завзялися вороженьки, — въ селѣ ся не вдержу.

64. Несчастливый конѣ мой, треба отвѣзжати,
 А що було-серцю мило, — треба занехати:
 Най на мене всѣ несчастья разомъ спадуть зъ неба,
 Розстатися нѣсъ тобою — горшого не треба.

65. Порадь мѣнѣ моя мила, та якъ рѣдна мати,
 Чи маю ся оженити, чи на тебе ждати?
 Жди на мене мой миленькій, такъ я тобѣ раджу,
 Отець-мати якъ не схоче, я ничъ не пораджу.

66. Тамъ на горѣ на высокій орелъ гнѣздо вине,
 Скажи мѣнѣ моя мила, чи пойдешъ за мене?
 Чи видѣвъ есь мой миленькій, камѣнь надъ водою —
 Коли камѣнь той поплыве, тогда буду твоёвъ.

67. Еденъ рѣкъ ми ся любили, а два не видѣли,
 Скоро ся зновъ увидѣли, — зъ жалю побольѣли;
 Гей! коли мы ся любили, сухи дубы цвили,
 А якъ мы вже перестали, — дубы повсыхали.

68. Якъ я собѣ здогадаю, якъ ми ся любили,
 Не разъ ми ся долѣвъ личкомъ слезы покотили;
 Якъ я собѣ здогадаю мой давній лѣта,
 Слезами ся заливаю, — не видаю свѣта.

69. Та червона казиночка весь лѣсъ прикрасила,
 Лише моя дѣвчинонька усѣхъ засмутила:
 Гей умерла уже тота, що для мене жила,
 Коханье ей не злучило, злучить ю могла.

70. А въ городѣ виноградъ, червонымъ ябка,
 Ой не ма вже и не буде о ко́мъ була гадка;
 А въ городѣ виноградъ, червонымъ сливки,
 Ой не ма вже и не буде мое́й чорнобрывки.

71. Подивлюся у оконице, чи високо сонце,
 Не ма моёй миленькон, треба ми доконче;
 Не ма моёй миленькон, не ма моёй цвѣтки,
 Выглядавъ бымъ миленькую, та не знаю звѣтки.

72. Не ма моёй миленькон, не ма закохання,
 А я ходжу вызираю ётъ самого раня:
 Ой выйду я на гороньку, тяженько заплачу,
 Вжежъ я тебе моя мила бѣльше не обачу.

73. Где ты мила чернобрыва, где ты ётозвися!
 За тобовъ я бѣдний тужу, прійди подивися;
 До когожъ я пригорнуся, ктожъ мя приголубить,
 Коли не ма тои тутки, котра мене любить.

74. А где тая керниченька, що голубка пила,
 Та гдежъ тая дѣвчинонька, що мене любила:
 Ужежъ тую керниченьку голубки випили,
 Та вжежъ мою дѣвчиноньку виши полюбил.

75. Ой ковала зазуленька, ковала-ковала,
 Та гдежъ тая дѣвчинонька, що мене кохала:
 Немажъ тои дѣвчиноньки, вже ён не буде,
 Була красна, була щира, — тай взяли ю люде.

76. Та гдежъ тая керниченька, що я въ ней купався,
 А гдежъ тая дѣвчинонька, що я залищався?
 Ужежъ тая керниченька травомъ заросла,
 Ужежъ моя дѣвчинонька давно за-мужъ пойшла.

77. Ой соколе, соколенько, куда ты лѣтаешь,
Скажи мѣнѣ щиру правду, где любку выдаешь?
Ой соколе, соколеньку, пожичь мѣнѣ нѣжокъ,
Най я милу ѡтвѣдаю, заки впаде свѣжокъ.

78. Ой ишовъ я въ полонину, — студено подуло,
Ой якось мое коханье на мня призабуло:
Ой пойдѹ я въ полонину, та хоть на годинку,
Я у тоей полонинѣ маю бѣлявинку.

79. Ой пойдѹ я въ полонину, та що тамъ ся дѣе:
Калина ся розвиває, яворъ зеленѣе;
Ой пойдѹ я въ полонину, у полониночку,
Чи не вваливъ буйный вѣтеръ мою кажинку.

80. По-надъ гору високую журавки ся крутятъ,
Любила мене маленька, — люде бадамутать:
Ой зѡйшлися буйнѣ вѣтры зломилъ кажинку,
Завзялися вороженьки, взяли бѣлявинку.

81. Ой повзявъ буйный вѣтеръ, повзявъ-повзявъ,
Щожъ я буду безъ милон въ тыхъ сторонахъ дѣявъ:
Ой повзявъ буйный вѣтеръ, та зваливъ кажинку,
Я не буду безъ милон и одну годинку.

82. Туга мѣнѣ въ тыхъ сторонахъ, туга не маленька,
Мѣнѣ тую тугу дала рыбка солоденька;
Ой пойдѹ я на Вкраину, на Вкраинѣ буду,
И тамъ я мою маленьку видцишь не забуду.

83. Та пойдю я на Вкраину, и тамъ я загину,
Тамъ кажу си посадити въ головахъ кадину:
Будутъ пташки прилѣтати, калиноньку вѣсти,
Будутъ мѣнь приносить отъ милои вѣсти.
84. Плыне човентъ воды повентъ, тай ся розливае,
Каждый бѣдный несчастливый, котрый ся кохае;
Свю рожу по морозу, по снѣгови сходить,
Великое закоханье до бѣды приводить.
85. Приснивь ми ся сонъ дивненькій, якъ Богъ дастъ, такъ буде,
Я ся дивлю у окѣнце, — ведутъ милу люде;
Або горы розступятъ, або мяя покрыйте,
Маєте мяя розлучати, — лѣпше мяя забійте.
86. Якъ ишовъ емъ до милои, дѣтвѣ голубъ сивый,
Якъ ишовъ емъ отъ милои, — смутокъ несчастливый;
Гей горонько кремѣнная, чомъ ся не дупаешь,
Ой дѣвчино молодая, камѣнь-серце маешь.
87. Намовивъ бымъ быстру рѣку, намовивъ камѣня,
Тебе рыбко не намовлю, твердогось сумлѣня;
Якбы ми ся молоденьки обое побрали,
Тогди бы вже й сухи дубы въ насъ позацвѣтали.
88. Ой дѣвчино, дѣвчинонько, не боишся Бога,
Отправилась миленького отъ твого порога:
Ой дѣвчино, дѣвчинонько, згордилась ты мною,
Прійде, прійде годинонька, згорджу я тобою.

89. Ой чому ся такъ не стане, якъ ся говорило
 Подъ яворомъ зелененькимъ, где ся воду пило;
 Ой зрадливась дѣвчинонько, зрадливѣ тѣ очі,
 Бодай они не всыпали ни у день, ни въ ночи.

90. И що зъ того, що ты люблю, слимъ тобѣ не милый,
 Уже твои сивѣ очі иншого злюбили:
 Та пойдѣ я въ чужиноньку черезъ тебе мила,
 Тай тамъ най я зъ туги згинѣ, — колись ми зрадила.

91. Не ходи вже коло воды, най ты вже забудѣ,
 Най вже тебе иншій любить, бо я вже не буду;
 Въ тебе толькѣ уцтвисти, якъ въ камѣню воды,
 Шкода твоѣй, дѣвчинонько, красной уроды.

92. Ой дѣвчино, дѣвчинонько, я въ тобѣ кохався,
 А тысь мене лишъ зводила, — я не сподѣвався:
 Та бодай ты дѣвчинонько тогды ѳдалася,
 Якъ у морі на камѣню, верба прѣлася.

93. Першесь мене голубила, першесь мня любила,
 Теперъ хочешъ, щобишь бѣльше мене не видѣла:
 Тай я тебе надъ всѣхъ любивъ, тысь ми була мила,
 Не будешъ вже такъ ись другимъ — якъ со мновъ счаслива.

94. Ой хотъ гуди, хотъ не гуди голубе-небоже,
 Та кого я вѣрне любивъ, не судивсь ми Боже;
 Два голубы воду пили, а два колотили,
 Бодай тотѣ не сконали, що насъ розлучили.

95. Плыне човентъ воды повентъ, нѣ кому звернути,

Ой якъ тяжко мому серцю о тобѣ забути :

Куди ино повернуса — твѣ твоя за мною,

Чи встаю я, чи лѣгаю, — не маю спокою.

96. Ой люблю-тя моя мила, ой люблю-тя люблю,

Черезъ тебе моя мила, лѣта мои гублю;

Любивъ емъ-тя двѣчиноньковъ, буду-молодицѣвъ,

Буду на-тя доти ждати, ажъ будешъ вдовицѣвъ.

97. Ой солодка файна рыбка, дорогій кристалю,

Кажуть люде, ожъ-тя люблю — та-я-ся не таю.

Ой не видко того села, ино видко грушу,

Тамъ-то мое закоханье — тягне зъ мене душу.

98. Ходжу-нуджу на томъ свѣтѣ тяженько вздыхаю,

Бѣднажъ моя головонька, що долѣ не маю;

Лѣтажъ мои, лѣта мои, лѣтажъ молоденьки,

Боли доля несчастлива, будьте коротеньки.

99. Ой-пушу я лиху долю, та долѣвъ водою,

Я дивлюся по-за себе, а плыне за мною;

Несчастливый вродивъ емъ-ся, несчастливый згину,

Породила мене мати въ несчастну годину!

100. Ой-ишовъ я горѣ селомъ — всюди-ся свѣтило,

А гдемъ гадавъ навернути, — тамъ-ся загасило :

Ой-засвѣти мѣсяченьку, и ты зоре-ясна

Передъ тыми воротами, где двѣчина-красна.

101. Розвивайся сухій дубе, завтра морозъ буде,
 Не могу ся оженити, бо завидять люде:
 Я морозу не боюся, завтра розвинуся,
 Я вороговъ не боюся, та чей оженися.

102. Кажуть люде, що судъ буде, — а суду не буде,
 Бо вже мене осудили въ тыхъ сторонахъ люде;
 Кажуть люде, що судъ буде — суду не боюся,
 Най на того судъ упаде, съ кимъ я гизваюся.

103. Ой вороги, вороженьки, та не ворогуйте,
 Та на мене молодого чары не готуйте;
 Самі чары готуете, самі пожієте,
 Ой вы мене молодого вже не счаруете.

104. Ой часъ ся вже моя мати — мѣня оженити,
 Алежъ годъ таку найти, щобы можъ любити:
 Мамко моя старенькая, тось ся мновъ журила,
 Чомусь мене молодого ще не оженила.

105. Тамъ на горъ воли въ ярѣ, а коники въ сѣдлѣ,
 Не бери ся одиначку, хоть бы була въ сраблѣ:
 Бо на одиначку мати яѣзъ на огонь дуге,
 Она свою одиначку за брѣля готуге.

106. Ой не рубай калиночку, ний горѣшки родить,
 Та не сватай вдовы дочку, ний дѣвкою ходить;
 Шкода том калиночки горѣшки родити,
 Шкода дочки вдовиной такъ дѣвковъ ходити.

107. Тось ми любя дѣвчинонько, тось ми до сподобы ,

Не кажутъ тя люде брати, не маешь худобы ;
Тебе люде не годуютъ, не приодѣвають,
Няйже тобѣ худобоньку не выпоминають.

108. Хоть ми люде отмавляютъ, що посагу мало ,

Коли мѣнѣ дѣвча миле до серпя припало :
Не тамъ счастья, не тамъ счастья, где богаті люде,
Кто зъ коханья не женився, той счастливъ не буде.

109. Женила мня моя мати, женила-женила ,

Выбрала ми таку жѣнку, що мѣнѣ не мила ;
Та я тобѣ мой синоньку, тай не боронила,
Було собѣ тоту брати, що сорденьку мила.

110. Тамъ глубоко море грае, воду розливае ,

Радбымъ я ся утопити, море не пріймае :
Ой стоій хлопче, не топись, бо душу загубишь,
Мусишь съ бѣдовъ въ свѣтъ жити, хоть ты ю не любишь.

111. Я спѣваю, я спѣваю, а за миловь думка ,

Кобы не вы вороженьки, не живѣ бы я тутка :
Кобы не вы вороженьки, я бы оженився
Исъ милою, съ единою, щомъ съ нею любився.

112. Чи злі люде такъ хотѣли, чи мѣнѣ такъ Бѣгъ давъ ,

Щобымъ я си въ тыхъ сторонахъ дѣвчину не выбравъ ;
Коло млына яворина, яворѣ похилився ,
Котру мѣнѣ Господь судивъ, съ товь я оженився ,

*

113. Ой у горахъ, снѣги, впади, горы побѣзди,
 Бодай нашихъ вороженьковъ зубы заболѣди;
 Ой вороги, вороженьки, вступѣте зъ дороги,
 Бо вжесѣ насъ обмодѣли отъ ногъ до головы.

114. Ой збѣгнися, не збѣгнися ты высокій, верше,
 Завше мѣня тотъ мильша, котрумъ любивъ перще:
 Та е въ мене рыбча файме новое, новое,
 Ай все мене серце прагне за стародавное.

115. Ой у моѣмъ городочку змарилъа калинка,
 Не разъ, не два побавуе за мновъ чернобрывка.
 Не разъ, не два побавуе — все буде тужити,
 Не знайде вже такъ щирого, доки буде жити.

116. Бѣжуть лѣта, бѣжуть лѣта, и все ся мѣнае,
 Лише мое вѣрне серце широко ся кохае:
 Ой кохае, тай кохае, и кохати буде,
 Поки лише мое серце во мнѣ бити буде.

117. Ой болить мнѣ головонька отъ маку дробного,
 А я рыбку не забуду поки житѣя мого:
 Ой соколе, соколоньку, пожичь мѣня крила,
 Най полечу, тамъ где знаю, — тамъ где моя мила.

118. Лети-лети сивый коню, бо вже вечерѣе,
 Ой тамъ сидитъ моя мила, где зъ лѣса зорѣе:
 Виджу милу, виджу любку, дивится въ оконыце,
 Хоть якъ темно, хоть не видно, свѣтитъ якъ сонце.

119. Не для того я співаю, що гараздъ са маю,
 Тяжкій тягаръ на серденьку — я го ся збуваю:
 Мыслять люде, мыслять люде, що я не журюся,
 А я таку журу маю, — лишъ не подаюся.

120. Кажуть мѣнъ люде добрій, що я си гуляю,
 А я прійду до домоньку, тай думку думаю:
 Думку я собъ думаю, доль виглядаю,
 Пойшли лѣта молоденьки, — гаразду не маю.

121. Минули мня спѣваночки, минули мня таньць,
 Коли моя надвѣйка у гробовѣй ямцѣ:
 Минула мня перша любовъ — перше закоханье,
 Лишь николи не минесе тяженьке вздыханье.

122. Стонѣть верба надъ водою, — схилилася въ тону,
 Не можъ бути, милый Боже, двѣчи молодому:
 Ой я бымъ давъ, якъ бы можна, и повъ того свѣта,
 Кобы ми ся повернули молодши лѣта.

123. Воли мои старенькіи не орати вами,
 Лѣта мои молоденьки — тожъ ми жаль за вами:
 Повернѣтся лѣта мои — ще часъ въ гробъ гнити,
 Чиждъ мѣнъ уже на вѣки за вами тужити?

б) Дѣвоцьки.

1. Теперь я си заспѣваю, теперь моя воля,
Не стоитъ ми предъ очима гѣрка моя доля:
Теперь я ще молоденька, не знаю тужити,
Ой теперь я ще никого не виблю любити.

2. Ой на ставѣ, на ставоньку — тамъ гуси плывають,
Тожто мене серце тягне, якъ музики грають:
Ой вже вечеръ вечерѣ, — соненько заходить,
Пусти мати погуляти, бо душа заходить.

3. Я спѣваю и гуляю, — ничимсь не гадаю,
А еще ся ѣдавати и гадки не маю;
Теперь я собѣ ще вѣльна, — теперь я счастлива,
Теперь меня усь кажутъ: краснась, чорнобрыва.

4. Теперь я си заспѣваю, теперь молоденька,
За рѣкъ, за два, за чотыре не буду вѣльненька:
Та тобѣ я заспѣваю — миленькій — тобѣ-то,
Ой уже намъ не надѣйде друге таке лѣто.

5. Заграй менѣ музиченьку въ яворовѣ скрипки,
 Пойду съ милымъ погуляти ворогамъ на збытки.
 А тамъ въ поли двѣ тополѣ, третя зелененька,
 Не буду ся ѳдавати, бомя ще молоденька.

6. Тече вода изъ города, тече мала рѣчка,
 Ой мой милый такой красный, якъ у травѣ чѣчка;
 Якъ ся яло у Русалю чѣчечки зберати,
 Такъ ся яло, мой миленькій, намъ двоимъ кохати.

7. Я гадала молоденька, що соненько сходить,
 А то милый чернобрыый по городѣ ходитъ;
 Я гадала молоденька, що соколъ лѣтае,
 А то мой чернобрывенькій на кони гуляе.

8. Породила мене мати темненькои ночи,
 Дала мѣнѣ бѣле тѣло и черныи очи:
 Буду я ся миленькому все въ очи дивити,
 Его чорный, мой чорный, — будутъ ся любити.

9. Кобы рѣчка не величка, я бымъ перебрала,
 Кобы ми бувъ милый вѣрнымъ, я бымъ го любила:
 Але тобѣ мой миленькій, не ма що вѣрити,
 Ты такъ съ инновъ, якъ и со мновь будешь говорити.

10. Гей! ты дубе зелененькій, листьѣ твои ряснѣ,
 Ты козаче молоденькій, слова твои краснѣ:
 Слова твои хоть прекраснѣ, а чортова думка,
 Покинь тебе не любила, будамъ якъ голубка.

11. Кобы рѣчка не ширѣчка, я бынь не бродила,
 Кобы любко не бувъ красний, я бынь не любила;
 Але рѣчка широкая, то буду бродити,
 А мѡй любко молоденькій, — буду го любити.

12. Та я жита не сѣяла, само жито сходитъ,
 Я любка не чаровала, самъ до мене ходитъ;
 Я не виѣла чаровати, ани моя мати,
 Яка доля ми сужена, таку буду мати.

13. Мы ся ино полюбили, мати ся дознала,
 Дайже Боже розбѣйтися якъ чорная хмара:
 Чорна хмара розбѣйдеся, а дощу не буде,
 И зъ нашего закоханья, Богъ знае, що буде.

14. Ой била мня моя мати, ой била мня, била.
 Не разъ моя вечеронька на рано освѣла:
 Не разъ моя вечеронька була на свѣданья
 Черезъ тебе мѡй миленькій — мое закоханья.

15. Ой не думай мѡй миленькій, не думай, не думай,
 Перебрылаь быстру рѣчку, перебрыду Дунай:
 Та якъ будешъ мѡй миленькій думати, думати,
 Буде ти ся пшеничонька въ поли зимовати.

16. Та не треба мѡй миленькій догъ наръкати,
 Памятай лишъ свого слова вѣрно додержати:
 Я ти дала мѡй миленькій разъ слово вѣрное,
 Будемъ жити ажъ до смерти въ вѣрности обое.

17. Болить мене головонька, — я й не повѣдаю,
 Кобы ми ся що не стало зъ великого жалю;
 Болить мене головонька, й не доугулитися,
 Кобы дали на милого хоть подивитися.

18. Не знаешь ты моя мати, и не будешь знати,
 За кимъ моё сердце тужить, и буде вмерати;
 Ой Боже мой милостивый, я тя шире прошу.
 Здойми тугаръ зъ сердца моего, бо вже го не зношу.

19. Ой дымно ся въ Чорной Горѣ, ой дымно ся, дымно,
 Та якось моего милого оттамъ ще не видно;
 Ой въ повѣ-ночи зъ Чорной Горы йшло молодцѣвъ много,
 Я зъ далека испознала своего миленького.

20. Кобы борзо вечеряло, кобы мѣсяць свѣтивъ,
 Кобы мене мой миленькій на дорожъ стрѣтивъ;
 Стрѣтивъ мене мой миленькій просто ковалейка,
 Тай взявъ мене за рученьку: где идешь милейка?

21. Ой якъ будешь въ полонинѣ мой милый спѣвати,
 Пускай голосъ по дубровѣ, чтобы ты пѣзнати;
 Пускай голосъ по дубровѣ, пускай по ялинѣ,
 Чтобы було любо-мило всей моей родинѣ.

22. Выйшовъ милый на горбочокъ, — загравъ у листочокъ,
 Пѣзнай, пѣзнай моя мила, чій то голосочокъ?
 Не пѣзнаю, не пѣзнаю, бо дуже тоненькій,
 Здає ми ся, видѣть ми ся, що то мой миленькій.

23. Рости хмелю надъ водою — рѣвно съ тычиною,
 Далеко ты мой миленькій чути съ сопѣвкою:
 На сопѣвцѣ красно граешь, ще красше спѣваешь,
 Ты то серцю мно туги та жалю задаешь.

24. Ты якъ идешь рыбка домѣвъ, заграйже въ сопѣвку,
 А я выйду — послухаю, чи ты тамъ соколку;
 Ты якъ идешь любко домѣвъ, заграй у листочокъ,
 А я выйду — послухаю, чи твой голосочокъ.

25. Свѣти зоре на все поле, — закъль мѣсяць зѣйде,
 Закъль милый чорнобрыый до миленькой прѣйде:
 Зѣйди, зѣйди мѣсяченьку, зѣйди перекрою,
 Ты хотяй насъ люде судять — того ся не бою.

26. Ты сонѣнько свѣти за дня, мѣсяченьку въ ночи,
 Щобымъ я ся надивила миленькому въ очи:
 Ой мой любко солоденькій згину за тобою,
 Ты згину я — якъ рыбонька за зимновъ водою.

27. Ты милый чорнобрыый, такійсь ми миленькій,
 Якъ у лѣтѣ въ полонинѣ вѣтеръ студененькій:
 Тай ты файна моя рыбка, такась ми миленька,
 Якъ у лѣтѣ на Подѣлью вода студененька.

28. Рости дубе край дороги гильѣть на долину,
 Я много лѣпше люблю, якъ мати дѣтину:
 Ой люблю ты мой миленькій, въ душу ты не вложу,
 А о тобѣ мой миленькій забути не можу.

29. Вѣтеръ вѣе, шелестѣе, тай порогомъ сѣе,
 Кобы то ся доведати, що мѡй милый дѣе?
 Вѣтеръ вѣе, шелестѣе, тай порогомъ мече,
 Гдѣсь мѡй милый въ дубровонцѣ въ сопѣвкѣу щебече.

30. Чому мила измарнѣла, якъ полотно бѣла?
 За тобою мѡй миленькій, щомъ тебе не зрѣла;
 Менѣ темный свѣтъ весь бѣлый, — на души тяженько,
 Якъ не виджу кого люблю, та тужить серденько.

31. Болить мене головонька, я хусточковъ звяжу,
 За тобою мѡй миленькій -- правдочку ти скажу;
 Куда гляну, туда гляну, — всюда ми темненько,
 Якъ не виджу миленькото, все сумне серденько.

32. Ой ковала зазуленька гдѣсь тамъ на острозѣ,
 Не ма мого миленького, гдѣсь еще въ дорозѣ;
 Не ма мого миленького, не ма моѣй цвѣтки,
 А я ходжу, визераю, чи не иде ѡтки.

33. Гей зацвила пшениченька на зерно — на колосъ,
 Ой давно вже я не чула миленького голясъ:
 Ой зацвила пшениченька ѡтъ луга до луга,
 Не знаєшь ты мѡй миленькій, яка мѣнѣ туга.

34. Гей якъ милый заговорить, то якъ въ дзвѡнѣ задзвонить,
 А теперъ я го не виджу — головонька болить;
 Ой болить мня головонька, не выходжу зъ хаты,
 Ой далеко мѡй миленькій, та не буде знати.

35. Здає-ми ся, не журюся, въ тугу не вдаюся,
 А якъ выйду на гороньку, — ётъ вѣтру валюся;
 Ой туга ми на серденьку, туга жень, туга,
 Не видѣлашъ миленького, вже Недѣля друга.

36. Ой вже вечеръ вечерѣ, вже сонѣнько кружить,
 Ой вже три дни, три недѣль, якъ серденько тужить;
 Тужить серце за миленькимъ — бо мѣ го полюбила,
 А теперъ ми свѣтъ не милый -- вже я ся згубила.

37. Поплывъ човенъ воды повенъ, кобы не схибнувся,
 Ой похавъ мой миленькій, кобы повернувся;
 Я о своємъ милесенькомъ день и нѣчь думаю,
 Ой верни, верни миленькій, бо зъ туги вмираю.

38. Повѣй вѣтре буйнесенькій, ётки я тя прошу,
 Розвѣй тугу, розвѣй тугу, що на серци ношу;
 Повѣй вѣтре изъ-за горы, ётки тя жадаю,
 А то зъ томъ стороньки, — где мого маю.

39. Якось мѣсяць днесъ не сходить, а чей же ётъ зойде,
 Гей мой милый не приходить, та чей же ётъ прійде;
 Послала бимъ посланчика — хлопця молодого,
 Чей сѣдає вже миленькій коня вороного.

40. Коло млына, коло млына, коло вѣтрѣвого,
 Всъ-миленьки ту гуляють, — ино не ма мого;
 Не мажъ мого миленького, пойдшовъ десь у горы,
 Зачесавъ си кучерики по-надъ чорны брови.

41. Ковай, ковай, зозуленько, отъ рана до ночи,
 Та скажи ми, чи обачу миленького очі;
 Бодай же ты зозуленько самъ лѣтъ не ковала,
 Що ты менѣ молоденькой правду не сказала.

42. Та хоть що-день сонце свѣтитъ, що-ночь мѣсяць сходить,
 Не ма мого миленького, чомусь не приходить;
 Ой заросли тоті стежки мохомъ и травою,
 Гдѣмъ ходила, говорила, серденько съ тобою.

43. Ой куды я походила, маловъ дѣвчиною,
 Щѣбеталамъ ажъ дзвенѣла земля подо мною;
 Ой вжежъ менѣ не ходити, куди я ходила,
 Та вжежъ менѣ не любити, кого я любила.

44. Стоять вербы по-надъ грѣблѣ, щомъ ихъ насадила,
 Не ма мого миленького, щомъ его любила;
 Не мажъ мого миленького, тай заразъ не буде,
 Хиба я му ся поклоню черезъ добрі люде.

45. Не ма мого миленького, — рожевого цвѣта,
 Ой не ма съ кимъ розмаляти до бѣлого свѣта;
 Не мажъ мого миленького, туга не малая,
 На стеженьцѣ, кудѣ ходивъ, трава зеленая.

46. Голосочку мой тоненькій, далеко ты чути,
 Ой мой милый чернобровый, не можъ ты забути;
 Ой выйду я на гороньку, тяженько заплачу:
 Прійди, прійди мой миленькій, най ты хоть обачу.

47. Безъ милого долѣ не ма, въ свѣтъ мѣ сиротою,
 Безъ милого счастья не ма — не ма и покою;
 Где ты милый? вже день бѣдѣй, вже взяло свѣтати,
 Охъ! якъ тяжко и якъ нудно, що ты не вѣдати.

48. Не мажъ мого миленького, серця мого пана,
 Не маю съ кимъ говорити зъ вечера до рана;
 Не ма мого миленького, не ма мого любка,
 Не ма кому поправити на сорочцѣ рубка.

49. Прїѣдь, прїѣдь мой миленькій раненько съ росю,
 Бо я сохну якъ цвѣточка, милый, за тобою;
 Я думаю, тай все тужу принеси го Боже,
 Мое серце безъ милого дыхати не може.

50. Стратила я свѣй вѣкъ марне тай и свою долю,
 Збсталамъ ся нещаслива, якъ былинка въ полю:
 Якже мене не плакати, самы слѣзы льются,
 Отъ сокола не ма слова, отъ нелюба шлются.

51. Ой кого я вѣрне люблю, за того мня дайте,
 А кого я ненавижду, и не вспоминайте;
 Та кого я вѣрне люблю, той ми за плечима,
 А кого я ненавижду, той передъ очима.

52. Та що було серцю мило, поплыло съ водою,
 А що гѣрше отъ полуну, — говоритъ со мною;
 Бодай же вамъ вороженьки на души тяженько,
 Що вы мене розлучили, съ кимъ було миленько.

53. Ой нудно ми на серденьку, ой нудно, нудниця,
 Ой кого я вѣрне люблю, той и вѣ noci снится;
 Та кого я вѣрне люблю, того не видати,
 А кого я ненавижду, — самъ лѣзе до хаты.

54. Ой сивая зозуленько, що рано лѣтаєшь,
 Скажи менѣ зозуленько, где любка видаєшь?
 Ой видаю край Дунаю надъ туховъ водою,
 Обтирає чорнѣ очі хустковъ шовковою.

55. Кобъ я була рыбойкою, я бымъ поплынула,
 Я бымъ свого миленького назадъ завернула:
 Я бымъ его завернула, коло нѣго съла,
 Я бымъ тогда миленькому всю правду повѣла.

56. Та кобысь ты мамцю знала, якій я жалъ маю,
 Впустиламы соколонька вже го не спѣймаю:
 А хотайбымы го спѣймала, то вже не такого,
 Вже бнѣ менѣ не пристане до серденька мого.

57. Якъ я собѣ загадаю та за миленького,
 То не виджу передъ собовъ свѣтка бѣленького;
 Ой не такъ днесъ сонѣце свѣтитъ, якъ колись бувало,
 Коли менѣ файне дѣвча до серця пристало.

58. Гей повхавъ мѣй миленькій вѣ далеку дорогу,
 Я за нѣго нещаслива забути не могу;
 Ой куплю я пару свѣчокъ — та пошлю до Бога,
 Щобъ була миленькому щаслива дорога.

59. Ой високо, та не низко горяхъ на льциня,
Ой далеко, та не близко милый на Вкраиня;
Пойшовъ милый на Вкраину, тай я йду, тай я йду,
Бѣднажъ моя головонька, якъ я го не найду.

60. О́тъ коли-тя мѡй миленѡкій я уже не ви́джу,
Мене таки нуды берутъ, що я ледви сиджу;
О́тъ коли-тя мѡй миленѡкій не ви́джу, не ви́джу,
О́тъ тогда я мѡй миленѡкій весь свѣтъ ненави́джу.

61. Мовлять мѣнѣ добрый люде, що я схорovala,
А я такой, за миленѡкимъ дуже збѡновала;
Я тужила, и все тужу, рады мѣнѣ дайте,
Менѣ милый лишь поможе — за нимъ посылайте.

62. Пыталамъ ся того вѣтру, що зъ тыхъ сторонъ вѣе.
Скажи мѣнѣ: где мѡй милый, та що ся съ нимъ дѣе?
Тамъ на горѣ на высокѡй, где Черчи́ковъ много,
Тамъ ся править Служба Бѡжа за твого милого.

63. Не ма мого миленѡкого, уже не приходитъ,
Зъ-ѡтти ёго выглядаю, зъ-ѡтки сонѣе сходитъ;
Ой не ѡтти сонѣе сходитъ, ѡтки зоря ясна,
Стратилажъ я миленѡкого, -- теперь я несчастна.

64. Очка мои сивеньѡи, тожто вы блудите,
Ой не ма вже того тутки, кого вы любите;
Очка мои сивеньѡи вѣ голову сѣте впади,
Вы бысѣте вже слезоньками всѣ морѣ заляляи.

65. Лети вѣтре до милого, где ёго могила,
 Скажи ёму ътъ милои, же ся не змѣнила;
 Скажи ёму ътъ милои, що сама бѣдненька,
 Коли не ма коло нег любого серденька.

66. Повѣй вѣтре, повѣй вѣтре зо всходу сонѣчка,
 Ани видно, ани чути мого коханѣчка;
 Половина саду цвите, половина вяне,
 Тяжкожъ мѣнѣ на серденьку, якъ вечеръ настане.

67. Ой зѡйшла вже зоря ясна, а сонѣце не сходитьъ,
 Я милого вызераю, милый не приходитъ;
 Щось ся сонѣце захмарило, не хоче свѣтити,
 Погнѣвався мѡй миленькій, — не хоче любити.

68. Ой листочку яворовый, винися кругленько,
 Такой за моимъ миленькимъ болить мня серденько;
 Сумна гора безъ явора — безъ зелененького,
 Ще сумнѣйше дѣвчинонѣцѣ та безъ миленького.

69. Ой повхавъ мѡй миленькій, мѣнѣ за нимъ тута,
 Ой кобы го не любила въ дороженьцѣ друга;
 Ой повхавъ мѡй миленькій, тай вже ся не верне,
 Счастлива му дороженька, куды ся поверне.

70. Гей мѡй милый чернобрыый, где ся забавляешь?
 Чи ты люде ѡтраджують, чи иншу вже маєшь?
 Мене никто не ѡтрадитъ, иншою не маю,
 За тобовъ я гину-гуму, о тобѣ думаю.

71. Ой тамъ въ поли конопельки верхомъ зелененьки,
Мене милый покидае — вороги радненьки;
Не твѣтсея вороженьки, шожъ вамъ зъ того буде?
Та що кому Господь судивъ — не розсудятъ люде.

72. Я милого утратила, тай ще не журюся,
Хоть велику тугу маю, — я не подаюся;
Та хоть бымъ ся якъ журила, жура не поможе,
Ино мою головоньку бѣльше рознеможе.

73. Ой калина говорила, лѣщина спѣвала,
Що дѣвчина за миленькимъ три разы вилѣвала
Бодай тебе мѡй миленькій съ твоею красою,
На-що мене ѡтливали три разы водою.

74. А калина бѣло цвила, червоно родила,
Ажъ теперъ ся я дѣзнала — кого я любила;
Ажъ теперъ ся я дѣзнала, та ажъ теперъ знаю,
Що ино тебе я любила, тебе лишь кохаю.

75. Хоть раненько соньце сходитъ и пѣзно заходитъ,
Ѡтрадили вороженьки — милый не приходитъ;
Бодай бы ся вороженьки никому не снили,
Высьте мене ись миленькимъ на вѣкъ розлучили.

76. Кобы вѣтры не вѣяли и тучи не били,
Кобы любку, не вороги — мы бы ся любили;
Ѡй пѡйду я у садочокъ — стану на горбочокъ,
Не ма мого миленького, но ёго слѣдочокъ.

77. Ой якъ тажко на безводѣ рыбѣ перебувати,
 Безъ милого на чужинѣ тяжше проживати;
 Гей! ты орле чернокрылй даи ты серця свого,
 Занеси мя зъ чужинокы до мого милого.

78. Коломью запалили, Коломья горить,
 Тожто мене за миленькимъ головонька болить
 Болить мене головонька, ни дотулитися,
 Приѣдь, приѣдь мой миленькій хотъ подивитися.

79. Не боронять вороженьки, быи на свѣтъ жила,
 Абыи свого миленького надъ житъя любила;
 Пока очи свѣтло бачуть, душа же въ тѣлѣ,
 Все быи менѣ буде любый, — все быи менѣ милый.

80. Ой судили судивницѣ камѣня съ водою,
 Лише мене не розсудать мой милый съ тобою;
 Крешать, крешать кремѣночки, тай ся розпадайте,
 Судать, судать вороженьки, тай ся роспукайте.

81. Бодай тебѣ, бодай мене, бодай насъ обоѣ,
 На щожъ мы ся полюбили на несчастья свое;
 Та хотъ я тя вѣрне люблю, и мати раденька,
 Не хоче мя отецъ дати — боиъ ще молоденька.

82. Мой милый бувъ такий красный, якъ той мѣсяць ясный,
 Але доля го лишила, теперъ быи несчастный;
 Ой зѣйшовъ вже мѣсяченько, тай обгородився,
 Въ несчастливу годиноньку мой милый вродився.

*

83. Ой перестає, мій миленькій, мене вже любити,
 Бо насъ взяди зо всьохъ сторонъ вороги судити;
 Ой най судять вороженьки, та якъ розумютьъ,
 Прийде, прийде годинонька — они понзвмютьъ.

84. Ой я тую зиму борзо не пережиную,
 Ой я свого миленького не перебаную;
 Якъ зацвине калиночка, береза загучить,
 Ажъ тогды насъ мій миленькій никто не розлучить.

85. Любивъ мене милый дуже, и я го любила,
 Не одну я годиноньку о нѣмъ пересамла;
 Ой вороги, вороженьки, вы насъ розлучили,
 Бодай и васъ, такъ якъ вы насъ — все люде судили.

86. Згадай милый загадочку, тай тѣ давній слова,
 Яка була маже нами любая розмова?
 Яке було зазнавдѣ, яке занохмѣ,
 А якъ тяжке и сумнѣньке було розставанье.

87. Ой запамла калинонька, памла надъ скалою,
 Ой вжежъ мѣна мій миленькій розлука съ тобою;
 Ой розлука мій миленькій розлука, розлука,
 Кокусъ буде поташенька — а мѣна рослука.

88. Ватеръ вѣе, ватеръ вѣе, ватрець поважае,
 Тожто мѣна за миленькийъ серце омѣвае;
 Серце мое, серце мое зъ камѣня твердого,
 Чомужъ ты ся не роснадаєшь зъ жалю веднього.

89. Ой Божежъ мой милосердный, щомъ ти завинила,
 Чомусь мене съ тымъ розлучивъ, котрогомъ любила;
 Ой розлучивъ есь ты мене съ тымъ, когомъ любила,
 Пойдуть марне мои лѣта — все буду тужила.

90. Ой думѣ мой миленькій, думѣ, думѣ,
 Онъ полюбивъ уже другу — а мене где дѣе?
 Та думѣ мой миленькій думѣ, думѣ,
 Ой за тобовъ мой миленькій сердце мое мѣе.

91. Ой у моёмъ городочку зыленько вышь мене,
 Не знайдешъ ты, мой миленькій, щирѣйшой отъ мене:
 А хоть знайдешъ мой миленькій, красшу, румянайшу,
 То николи ты не знайдешъ отъ мене щирѣйшу.

92. Ой тебе я полюбила, ты любишь иншую,
 Бодайся туживъ такъ за нею, якъ я за тобою:
 Я нишого не любила, хоть ихъ було сила,
 Бодай я тя була нигде — николи не зрѣла.

93. Бодай же ты Господь спаравъ та за мою тугу,
 Я гадала, що мяя любишь, а ты маєшь другу;
 Бодай тебе, мой миленькій, спаливъ снѣгъ быленькій,
 Зчаровавъ есь мою душу — мой чорнобривонькій.

94. Туга мѣна моя мати, тугажъ мѣна, туга,
 Любила я миленького, отобразала друга;
 Та що чинишь мой миленькій, мыслишь ся женити;
 Не берешь ту, що ты любить, — съ нимъ гадаешъ жити.

95. Ой до луга дорóженька, до луга, до луга,
 Ой мала я миленького отобрала друга;
 Та дай Боже дочекати до дня бѣленького,
 Не могу я даровати свого миленького.

96. Очка мои сивѣ, сивѣ, а твої рудяться,
 Чому мои черезъ твої не розвеселятся;
 Чому очи не плачете, жалю не маєте,
 Мое серце завше въ тузѣ, — а ви не знаєте.

97. Любилисьмося миленькій отъ Покрѣвъ до Юря,
 Ажъ поки ся не розвило въ Магорѣ явѣрья;
 Теперъ люби, котру хочешъ, котра тобѣ мила,
 Бо вже видишь, насъ на вѣки доля розлучила.

98. Ой нудно ми на серденьку, и жаль не маленькій,
 Що любивъ мня, а не взявъ мня козакъ молоденькій;
 Сидить голубъ на дубонцѣ, голубка на водѣ,
 Ой вжежъ намъ ся мѣй миленькій любитоньки годѣ.

99. Ой на рутѣ жовтій цвѣтокъ, сама зелененька,
 Не зрадъ мене мѣй миленькій, бо я молоденька;
 Ты не втеръ буйный въ полю, а я не былина,
 Е у тебе отець-мати, въ мене є родина.

100. Ой не знаю я бѣдненька, где мѣй милый дѣвся,
 Якбы милый у гай поїшовъ, гай бы зеленѣвся;
 Не спаламъ я цѣлу нѣчку уже день бѣленькій,
 Ой не знаю я, де дѣвся, мѣй чорнобрывенькій.

101. Не спала я той ночи, ой ани на волосъ,
 Я гадала, що мня зайде миленького голость;
 Не спала я той ночи, не буду и другу,
 Бо я маю на серденьку великую тугу.

102. Не спала я цѣлу нѣчку, — а всталамъ раненько,
 Ой зрадивъ мня мѡй миленькій, та болить серденко;
 Бодай же ты мѡй миленькій тогди оженився,
 Якъ у морю на камѣню сухій дубъ розвився.

103. Бодай тобѣ мѡй миленькій соньце не свѣтило,
 Та колись мене не любивъ, зводити не было;
 Соньце уже такъ не свѣтитъ, вѣтеръ зимний вѣе,
 Такой за моимъ миленькимъ сердце мое мѣе.

104. Ой вороти вороженьки, та не воруруйте,
 Я вашого не любила, мого не чаруйте;
 Але мои вороженьки такой враждовали,
 Хоть нишогомъ не любила, — мого вчаровали.

105. Соколы собѣ лѣтають — сумненько гукають,
 Ино мѣнѣ молоденькѡй тяжкій жаль задають;
 Не розпущай соколоньку якъ той орелъ крила,
 Ой знаю я, знаю добре, щомъ тобѣ не мила.

106. Свѣтитъ мѣсяць, свѣтитъ мѣсяць, свѣтитъ, а не грѣе,
 Такой мѣнѣ за миленькимъ сердце мое мѣе;
 Полюбиламъ миленького, тяжко ся отперти,
 Хоть онъ мня ся отръкае, — люблю го до смерти.

107. Якъ мѣя будешь покидати, перестань хлѣбъ ѣсти,
 Щобы тобѣ трудно-нудно коло иншой сѣсти;
 Якъ мѣя будешь покидати, покинь воду пити,
 Абы тобѣ трудно-нудно иншю любить.

108. Чи я тобѣ не казала, чимъ ты не просила:
 Скажи мѣнѣ ширю правду: чи я тобѣ мила?
 Та я тобѣ завѣрила на недолю свою,
 А тысь мѣя теперъ позбавивъ любого спомогу.

109. Хоть я ти ничь не казала, казали ти люде,
 Що зъ нашего закоханья ничого не буде;
 Не всѣ тотѣ сады родять, котры зацвитають,
 Не всѣ тотѣ поберутся, котрѣ ся кохають.

110. Ой спѣвада на былинцѣ якась пташка сива:
 Ой котра ще не любила, у Бога счастлива;
 Бо не усѣ сады родять, котрѣ вже зацвили,
 Та не усѣ побралися, котрѣ ся любили.

111. Половина саду родить, половина вяне,
 Половина шлюбы берутъ — половина марне;
 Половина саду родить, половина всхнѣся,
 Половина поберѣся — решта розбѣдѣся.

112. Гей мой милый чернобровый, красный, уродливый,
 Хоть не хочешь мѣя любить, все ты мѣнѣ милый;
 Завше Бога того прошу, щобысь бувъ счастливый,
 Хоть съ мною — не со мною, — бо тысь мѣнѣ милый.

113. На шождъ мѣсто руку даешь, коли мня кладешь,
 Счастлива ти дороженька, где ты гадку маешь;
 Коли будутъ мой миленькій заручины твои,
 Дай ми знати, я ти пошлю дробный слезы свои.

114. Ой у саду у садочку листочки ся стелить,
 Бѣднаждъ моя головонька, мой милый ся женить;
 Очи мои сивенькіи, нигде не всыхайте,
 Та кого вы полюбили, — теперь отымайте.

115. Ой Божеждъ мой милостивый, яка я несчастна,
 Ужеждъ моя зоря ясна на небѣ загасла;
 Моя зоря уже згасла, друга засвѣтила,
 Ой Боже мой милосердный, тождъ я несчастлива.

116. Зрадивъ есь мня мой миленькій, зрадивъ есь мня, зрадивъ,
 Бодай есь си у горькости весь вѣкъ допровадивъ;
 Бодай же ты усахъ любивъ, — а тебе жадная,
 Та найже та тотъ зрадитъ, котра ти милая.

117. Ой засвѣти мѣсяченьку, тай ты зоре ясна,
 Та най усь люде знаютъ, яка я несчастна;
 Посадѣтъ ми мои сестры въ головахъ кадку,
 Нехай о томъ каждый знае, що зъ коханья гину.

118. Якъ я стану передъ Богомъ на тебе плакати,
 Що я зъ твоѣй причиньки мушу умерати;
 Та якъ станешь на томъ мѣстѣ, где моя могла,
 Погадайже, подумайже: вѣрне мня любила.

119. Я у твоёй мамуненьцъ одина, одина,
Мене люде обмавляютъ, а я ничъ не винна;
Очка мои сивенькіи, я ся вами дивлю,
Мене люде обмавляютъ, я ся не противлю.

120. Ой мала я добрый розумъ, та пустиламъ въ воду,
Дивячися мой миленькій на твою уроду;
Коло млына дубовина тай похилилася,
Чи ты милый такой красный, чи я вдивилася.

121. Зъ того боку на тамтой бокъ не зайду, не зайду,
Загубиламъ счастье-долю, не знайду, не знайду;
Загубиламъ счастье-долю та черезъ сваволю,
А теперь я несчастлива, не маю спокою.

122. Чи на тебе, чи на мене неславонька впала,
Чи на тую керниченьку, щомъ въ ней воду брала?
Я ся топ неславоньки — невинна. — не бою,
А съ кимъ мѣнъ любо-милу, съ тимъ я си постою.

123. Журилися вороженьки, журились люде,
Що на моей головоньцъ вѣйонка не буде;
А я собѣ у Богойка толькко упросила,
Щомъ на моей головоньцъ вѣйонъ доносила.

124. Журилися вороженьки, що я такой хожу,
А я своёвъ жовтовъ косовъ плоты не городжу;
Та журѣтся, вороженьки, вѣскомъ-ладанойкомъ,
А не моёвъ жовтовъ косовъ, — но моимъ вѣйонкомъ.

125. Сусѣдоньки мои близкі — лукавы вы люде,

Та когожъ вы обмовите, якъ мене не буде?

Таже высьте обмавяли каменя и воду,

А не то вже двачинноньку, ягоду холоду.

126. Ой у гэсь пѣдъ яворомъ выбрали керницю,

Ќдай мати свою доню, — свою едывицю;

Та хоть у той керниченьцѣ вода прыбувае,

Най си моя едывначка еще погуляе.

127. Ой часъ бы вже жито жати — вже перестигае,

Чому мене моя мати за-мужъ не ѡдае;

Ой часъ мати жито жати, колосъ похилився,

Ой часъ мене за-мужъ дати, голосъ ѡтмѣнився.

128. Мати моя старенькая, що ты си гадаешъ,

Чому мѣнъ молоденькой людей не шукаешъ?

Пожаль же ся мѡцный Боже уродоньки моѣй,

Та якъ въ руки ся дѡставу паскудѣ якон.

129. Мовлять люде, що я красна, щожъ мѣнъ по тому,

Дала бымъ я бѣлу ручку, та не знаю — кому?

Теперь мѣнъ кождый каже: ты зоренько ясна!

А потому мѣнъ скаже: доле ты несчастна!

130. Стоитъ верба надъ водою — маю ю на гадцѣ,

Мышлять люде пѡдрубати двачину на кладцѣ;

Пѡйшла бы я на кладовьку, кобымъ не упала,

Пѡйшла бымъ я за нелюба, кобымъ не пропала.

131. Та у нолм сама стоить несчадна былина,
 Ой не буду ти невесткою, бо не люблю сына;
 Втогда я ти сусудонько невзеткою буду,
 Якъ подъ камёнёмъ въ города барвзнику добуду.

132. Ой не ходи богачику горою за мною,
 Ты богатый, а я бядна — не нара съ тобою;
 Ты богатый, а я бядна, — не поберемося,
 Най не буде серцю жалю, же любидисмося.

133. Тече вода зъ-подъ города, зъ вышнёвого саду,
 Та я ничъ тому не винна, що не на посагу;
 Хоть не маю я посагу, не маю и дому,
 Не дай мене татунейку, — не дай леда ному.

134. Ой татуню мой миленький, татуню соколе,
 Не дай мене въ темий горы — дай мя въ чисте поле.
 Воляю я въ чистомъ поли соломовъ палити,
 А нежъ маю въ темныхъ горахъ свѣтенька не зрѣти.

135. Ой тату мой любеселький, тату не-богачу,
 Не дай мене за пьяницю, — бо я тя проплачу;
 Волявъ бысь мене мой тату за злодѣя дати,
 Бо злодѣя тай повѣсѣть — я могу гуляти.

136. Доломъ-доломъ, долиною трава зелененька,
 А за добрымъ чоловікомъ жінка молоденька;
 Доломъ-доломъ, долиною трава вылятае,
 А за добрымъ чоловікомъ жінка погуляе.

137. Ой тамъ въ садѣ зеленая трава по жолтиа,
 Ой за добрымъ челоушкомъ жінна лѣзъ таліиа
 Ой тамъ въ поли на горбочку вже трава жовинте,
 Ой за лихимъ челоушкомъ жінна помаритве.

138. Зеленая черешшила, ябѣйки дробисеньки,
 На щожъ мы ся полюбили тати молоденьки;
 Туга менѣ моя мати, зъ туги розболюся,
 Дозволь мати шлюбъ узяти, та съ кимъ я люблюся.

139. Доню моя, доню моя, тисъ менѣ миленька,
 Не дай же ся на подмову, бо щесъ молоденька;
 Не дай же ся на подмову — не дайся зрадити,
 Та бо тобѣ ще ялося дѣвчиновъ ходити.

140. Не спускайся дѣвчиновъко на великій вѣтъ,
 Подивися сюди-туди — не йди за бѣгана;
 Бо того твое богатство буде — и не буде,
 А съ кимъ же ты молоденька вийдешъ немже люде.

141. Ой трудно то та не легко познати-знадати,
 Котрый годный, бы го щиро изъ сердца кохати;
 Я бымъ рада молоденька лишь того любити,
 Съ котрымъ ми Богъ милосердный вже присудить жити.

142. Повай ватре буйнесенький, то зъ горы, то зъ долу,
 Чей розвзвешъ буйный ватре мою лиху долю;
 Та буду я вже взяти, не буду ставати,
 Вжежъ я того не розвѣю, що має Богъ дати.

143. Ой Господи милосердный, я тя щире молю :
 Хоть не дашь мѣня богатства, дай лишь добру долю;
 Лиху долю ни продати, ни замѣнати,
 Лише треба съ лиховъ долець сей свѣтъ колатати.

144. Шкода травки и муравки тому облогови,
 Шкода мене молодои тому неробови;
 Шкода мене молодои, шкода мого стану,
 Та якъ я ся леда бѣда у руки достаю.

145. Мати моя миленькая, матижъ моя любя,
 Прошужъ тебе, не дай мене за того нелюба;
 Бо въ нелюба гѣрка губа — гѣрча полиноньку,
 Буде бити — зневажати чужу дѣтиненьку.

146. Та дай мене моя мамцю — за кого я скажу,
 Та хоть мѣня лихо буде — никому не скажу;
 Хоть не буде моя мамцю ни пити, ни ѣсти,
 Кобы було моя мамцю коло кого свѣсти.

147. Тече рѣчка невеличка, безъ нѣю перескоку,
 Отдай мене моя мамо, за кого я хочу,
 Не далась мня моя мати, за кого я хтѣла,
 Теперь шумить нагаѣчка коло мого тѣла.

148. Моя любя матѣночка по полю ходила,
 Всѣмъ дѣточкамъ долю знайшла, мою загубила;
 Люби мои сестрочки, просѣть моѣй неньки,
 Най ми пѣйде, та най знайде, счастья тай доленьки.

149. Мене мати породила темненькою ночи,
 Дала менѣ красне личко и чорныи очи;
 Було менѣ моя мати красы не давати,
 Лишь ми було моя мати, счастья-долю дати.

150. Котилося съ вѣтромъ лїстья ѳъ поля до поля,
 Скажи менѣ ты листочку — яка моя доля?
 Така твоя, якъ и моя, стоить надъ водою,
 Втерас си чорнїи очи хустковъ шовковою.

151. Лїха доле, лїха доле, поїди утопись,
 А за мною молодою та не волочися;
 Та хоть я си въ Дунай поїду, и тамъ ся утоплю,
 То якъ вийдешъ по водоньку, я ся тебе вхоплю.

152. Людскїи дѣти долю мають, — я еи не маю,
 Такъ якъ бы я у Богойка камѣнемъ метала;
 Моя доля утонула, — счастья ся не верне,
 Охъ Божежъ мой милостивый, — то житѣя мизерне.

153. Ой гаю мой зелененькій, та гаю мой, гаю,
 Ни я перща, ни послѣдна доленьки не маю:
 Найвышому деревоньку вершокъ усыхае,
 Найкрасшому дѣтятовьку Богъ долъ не дае.

154. Ой кобысьте люди знали, яка менѣ бѣда,
 Силуе мя моя мати за старого дѣда:
 Та не дай мя моя мамню, не дай за старого,
 Бо я уже полюбила хлопця молодого.

155. Ой каинна было цвила — червоно родила,
 Дежь бымы свои очи дала, жебымы го любила;
 Дежь бымы свои очи дала, дежь бымы ся дивила,
 Якбымы пойшла за старого — я бымы ся втопила.

156. Зеленая черешинно, що надъ водовъ стоишь,
 Молодая дзвичинько, чомъ ся старця боишь?
 Ой якбы я не зелена — ту бымы не стояла,
 Та якбы я не молода, я бъ ся не бояла.

157. Вылетало потя зъ лѣса, та сѣло на мѣлку,
 Чомъ не злучишь милый Боже дружинну еднаку;
 Хоть часъ жати, жито жати — колосѣя сберати,
 Не пойда я за удвѣца, — буду рѣвѣя ждати.

158. Ой на горѣ поерано, а не волочено,
 Ой за вдовцемъ хлѣбъ готовый, сердце засмучено;
 Та за вдовцемъ хлѣбъ готовый, лише бы го тѣли,
 Ай не разъ бы попланати, нѣжъ до него сѣсти.

159. Ой вправѣ снѣжонъ на обложонъ, — тай понывъ водою,
 Якже мѣръ не планати, бувши молодою;
 Та не дай мня моя мати за вдовци, не дай мня,
 До новон комороньки сховай мня, сховай мня.

160. Ой волю я молодецька въ комѣрцѣ сидѣти,
 Лишь не дай мня моя мамцю на чужин дѣти;
 Бо то чужин дѣтоньки схотѣть роскошоньки,
 Я молода якъ ягода — не дамъ имъ радоньки.

161. Еще рѣчка не величка, а не ма ой конця,
 Уже тотъ несчастливъ, що иде за вдовця;
 Шкода тоту дѣвчиноньку, шкода молоденьку,
 Бо вдовець все споминае свою небѣжейку.

162. Розвивайся сухій дубе, тай ты крхій верше,
 Ой уже ся не поверне вакоханье перше;
 Возьламь тя мой миленькій николи не знати,
 Нѣжъ теперка на серденьку таку тугу мати.

163. Мило було, заспавати, тай поговорити,
 А теперь ся на мерзеньку тяжко й подивити;
 Та маєте мня виччати съ якою бядою,
 Завяжуть ми хустковъ очи, тай пустать водою.

164. Ой шумѣла льщинонька, якъ ся розвивала,
 Та плакала дѣвчинонька, якъ ся отдавала;
 Ой не шуми льщинонько, тай не розвивайся,
 Не плачь, не плачь дѣвчинонько, тай не отдавайся.

165. Стоить верба надъ водою, роспустила гѣлья,
 Уберайся дѣвчинонько — днесъ твое веселья;
 Лѣпше було мене мамцю у землю сховати,
 А нѣжъ мене молоденьку съ нелюбомъ виччати.

166. Возьламь ся маманти товь рутовъ зеленювъ,
 Нѣжъ ми мати свѣтъ вязати товь бодовъ мерзеновъ;
 Маєтежъ ми свѣтъ вязати, вяжетежъ коротко,
 Бо я знаю, що ми буде горько, не солодко.

167. Гадай мати, гадай мати, щобысь отгадала,
Щобысь мене изъ роскоши въ недолю не дала;
Я гуляла молоденька, не спиняла мати,
Спинила мя лиха доля, якъ прійшла до хаты.

168. По-підъ гору високую зеленюкомъ садила,
Судивъ мѣнъ Господь того, когомъ не любила:
Судивъ мѣнъ Господь того, когомъ и не знала,
Зъ великого перебору, — щомъ переберала.

169 Заплатай мня моя мати, поки я ще дівка,
Заплатай мня моя мамо хоть до Понедѣлка;
А въ Пятницю у дробницю, а въ Суботу саяк-такъ,
А въ Недѣлю по подвѣрю мои слезы напъ-капъ.

170. Підъ яворомъ зелененькимъ дівчина плакала,
Тамъ-то она золотую косу росплатала:
Росплатала, росплатала, красно розчесала,
Красна буде молодиця, — йно шлюбу не брала.

171. Заковала зозуленька у лѣсъ на дубъ,
Заплакала дівчинонька у Церквѣ при шлюбі;
Не плачь, не плачь дівчинонько, добре тобѣ буде,
Умнешся слезоньками — якъ воды не буде.

172. Присягаю передъ Богомъ — передъ образами,
А не знаю, чи ще буде гараздъ меже нами;
Та якже намъ добре буде — будемъ ся любити,
А якъ же намъ лихо буде — на вѣки тужити.

173. Ой червона калиночка отъ соньця палится,
 Мое сердце уже больше не розвеселится;
 Волзали мня намагати барвннкомъ-купками,
 Нѣжъ маламъ ся обмывати дробными слезами.

174. Ой казино, казинонько, чого въ лузѣ стопшь,
 Чи соненька выглядаешъ — чи ся вѣтру боишь?
 Нй соненька выглядаю. — нй вѣтру ся бою,
 Ту мня мати породила: — ту я си постою.

175. Ой поки я молоденька при мамунцѣ была,
 То й червона калиночка на подвѣрью пвила;
 А якъ мене молоденьку отъ мамунцѣ взято,
 То й червону казиноньку изъ подвѣрья стято.

176. Покинь була при мамунцѣ дзвенѣвъ голосочокъ,
 Якъ емь поѣшла отъ мамунцѣ — поѣшовъ у лѣсочокъ:
 Дзвени, дзвени голосочку бѣдный по лѣсочку,
 Чей учуе моя мати, стоить на рыночку.

177. Ой гаю мѣй зелененькѣй, та гаю мѣй, гаю,
 Отдаламъ ся молоденька, — а теперъ ся каю;
 Ой ще була подобочка дѣвчиновъ ходити,
 Та за своѣвъ головоньковъ косичку носити.

178. Добре було казиноньцѣ та при долиноньцѣ,
 Добре було дѣвчиноньцѣ та при матиноньцѣ;
 Казинонька отцвитае — цвѣтокъ отпадае,
 Якъ йде дѣвча отъ матоньки — гараздъ ю минае.

*

179. Летить воронъ азъ нужныхъ сторонъ, жалобнишко краче,
 Отдала мня моя мати — теперь за мновь плаче;
 Ой та най собъ поплаче, — ачейже забуде,
 Та все мѣнъ говорила, що мня ся не забуде.

180. Ой кобы я була знала, що мѣнъ такъ буде,
 Була бымъ я ся втопила, хоть воды не буде;
 Була бымъ ся утопила, жалю наробила,
 Най бы за мновь молодою родина тужила.

181. Цвила въ дуза калинонька — втеръ истрасъ цвѣты,
 Гдежъ мѣнъ ся молоденькой теперки подати?
 Гей Боже мой милостивый, що я учинила,
 Даламъ долю за недолю — самамъ ся втопила.

182. Ой кобы я була знала, що съ пелюбомъ лихо,
 Булажъ бы я си сидѣла при мамунцѣ тихо;
 Та була я молоденька — даламъ серцю волю,
 Взявъ немилый бѣде тѣло тай очи въ неволю.

183. Далась мене моя мамцю за-мужъ молодю,
 Та якъ тому конопельку въ воду зеленую;
 Ой якъ тяжко конопельцѣ въ сырой водѣ гнити,
 Еще тяжше молодицѣ на нужникъ жити.

184. Ой на горѣ садокъ стоить — а въ тѣмъ садку сосна,
 Якажъ то я нещаслива на тѣмъ свѣтѣ зросла;
 Чи я въ свѣтѣ лишъ самая, чи не ма другомъ,
 Съ котровъ бы я подымила дробный слезы мои.

185. Ой бѣда я моя мамко, ой бѣда я, бѣда,
 Не знаешь ты моя мамцю, яка моя бѣда;
 Ой кобысь ты мамко знала, якъ мѣня тяженько,
 Сама бысь ся розболѣла, тай твое серденько.

186. Мене мати повивала въ тонкихъ пеленочки,
 А теперь я зазнаваю тяжкой бѣдочки;
 Рубай дуба, рубай дуба, а у дуба яворъ,
 Волявъ бы ся уродяти вмѣсто дѣвчи — камѣнь.

187. Колись мене моя мати на той святѣ родила,
 Чомусь мѣня тамъ у Бога долъ не впросила?
 Я до Церкви тя посила — долъ мѣ ти просила,
 Я ти тому ничъ не винна, що ты несчастлива.

188. Ой упала звѣзда зъ неба — у воду упала,
 Розвяжи ми мамко свѣтокъ, якъ есь завязала;
 Ой якъ тяжко камѣнѣви по водѣ пливати,
 Тяжше еще, моя доню, свѣтокъ розвязати.

189. Зеленая калинонько — листья ти збѣяло,
 Гей дѣвчатко молоденьке свѣтъ си завязало;
 Молодая дѣвчинонько, поійшли твои лѣта,
 Молодаясь ѳдалася — не прожилаась свѣта.

190. Ѳдала мня моя мати за якусь бѣду,
 А я тепрь бѣду лишу, — а сама въ свѣтъ поїду;
 Якъ булась мня мамцю дала за того молодця,
 Була бы я процвѣтала, якъ режа въ городцѣ.

191. Мене мати годувала — въ папёръ обвивала;
 За сокола обвцяла — а за сову дала;
 Матижь моя миленькая, ты пташку сивенькій,
 Несчастливусь мня зродила на той свѣтъ бѣленькій.

192. Журилася мати мною, якъ рыба водою,
 Дала мене въ неволеньку — тай тужить за мною;
 Мамко моя золотенька, мамко моя мила,
 Тысь то мене въ несчастливу годину вродила.

193. Мене мати одну мала, одну едницю,
 Мѣнь долю выберала — дала за пьяницю;
 Ой Боже мой милостивый, що маю чинити?
 Возьми мене зъ того свѣта — не маю съ кимъ жити.

194. Ой кобъ будась мати знала таку мою долю,
 Ты будась мня утопила маловъ дѣтиною;
 Кобысь була утопила — була бымъ втонула,
 День була бысь заплакала — а другій забула.

195. Косо моя жовтенькая, косожь моя, косо,
 Тожьто я тя розчесала пѣдъ барвнюкъ борзо;
 Косожь моя жовтенькая, то я тя чесала,
 Теперь есь ся негодному у руки дѣстала.

196. Ой не свчи, ой не рубай зеленого дуба,
 Та не цѣлуй — не обіймай, — колимь ти нелюба;
 Та колимь тобѣ нелюба, було мня не брати,
 Було мѣнь молоденькой свѣтокъ не вѣзати.

197. Ой колись мене не любивъ — було ми не брати,
 Бо я тобъ не грушочка въ садъ коштувати;
 Бо грушочку покоштуєшь, тай давай где кинєшь,
 А отъ мене молодон марне зъ свѣта згинєшь.

198. Ой ковала зазуленька, теперъ не чувати,
 Ой где я ся не родила — мушу привикати;
 Та где я ся не родила, въ чужой стороньцѣ,
 Ту мушу я вгджувати чужой матвоньцѣ.

199. Ой на горѣ росте осна — пшениця не буде,
 Вже у чужой мамуненьки роскошу не буде;
 Ой тихими долинами пшениця ланами,
 Нигде не ма роскошоньки — нно въ своєй мамѣ.

200. Своя мама постелила, спати положила,
 А въ свєкрохи спаньѣ трохи, тай шемъ ёй не мила;
 Въ своєй мамѣ до полудня, тай ще прикрыває,
 А въ свєкрохи спаньѣ трѣхи, — тай ще проклинає.

201. Шумить мѣнѣ якъ у млынѣ въ моєй голєвоньцѣ,
 Що не можу прввыкнути въ чужой стороньцѣ;
 Туга мѣнѣ въ той сторонѣ, туга въ чужиньцѣ,
 Идутъ лѣта зъ того свѣта, якъ листъ по водойцѣ.

202. Ой ковала зозуленька въ хатѣ на загата,
 Тяжко мѣнѣ привыкнути у свєкринѣй хатѣ;
 Ой поїду я до свєкрохи, — стану на порозѣ,
 Мон милій спѣваночки въ далєйѣй дорозѣ.

203. Мои милі спаваночки складані, складані,
 Ой глежъ я васъ наскладаю — та при своѣй мамѣ:
 Та при своѣй наскладаю, у чужбѣй забуду,
 Мои любі спаваночки, — я васъ не забуду:

204. Мои любі Коломийки, где я васъ подяю,
 Занесу васъ въ чисте поле, — тамъ я васъ розсваю;
 Та якъ буде добра доля — то васъ позбераю,
 А якъ буде доля лиха — то васъ занекаю.

205. Посылаю руту круту меже берегами,
 Тяжко жити на чужинѣ меже ворогами;
 А я рутоньцъ зеленой верхи позсчибаю,
 Якъ вороги пойдуть спати — я си заспываю.

206. Я собѣ разъ заспываю, а десять заплачу,
 Що я марно свои лѣта по сваточку трачу;
 Шкода моей молодости, шкода мого зросту,
 Воляла бы утопити зъ високого мосту.

207. Ой сумненько заковала зозуленька сива:
 Чи е въ свѣтъ така друга якъ я несчастлива!
 Та я роблю, я гарю, мене ручка болять,
 А якъ прійду до домоньку — никто не говорить.

208. По-надъ гору високу голубы лѣтають,
 Я гаразду не зазнала, лѣта ся минають:
 Я гаразду не зазнала, и не буду знати,
 По чѣмъ я васъ мои лѣта буду вспомянати?

209. Лѣта мои молодіи — лѣта молодости,

Ай то вы ми исходите въ смутку, не въ радости;
Ще я собѣ не вгуляла, краено не входила,
Только буду памятити, — щомъ ся наробила.

210. Господи мой милосердный, святыи Николаю,

Вывеси мя зъ той стороны, — бо вороговъ маю;
Ой Господи мой ласкавыи, буду тя просити.
Дай ми Боже якъ найборше зъ-отти ся вступити.

211. Лѣта мои молоденьки, тожъ ми жаль за вами.

Ой такъ ми ся завше здае, щомъ не була съ вами;
Лѣта мои молоденьки, на завше страченіи,
Гей вернѣтся сплываночки мои улюбленіи.

212. Лѣтажъ мои молодіи, тожъ ми жаль за вами,

Тожъ-то я ся нагуляла коло своей мамы;
Пойшли лѣта молоденьки въ счастью, въ веселости,
А теперъ я зазяваю смутку и горкости.

213. Якъ я собѣ здогадаю давній лѣтейка,

Пойдутъ слезы долъ личкомъ, якъ быстра рѣчейка;
Якъ я собѣ здогадаю, кого я любила,
Якбы мѣня не душейка, я бымы ся згубила

214. Та якъ я си нагадаю давнюю давнину,

Заболитъ мя головонька, що трохи не згину;
Повѣй вѣтре, повѣй вѣтре, повѣй вѣтре гайный,
Ой не ма вже и не буде, якъ буѣ милый давний.

215. Ой хора я моя мати — сама себе гублю,
 Бо когомь давно любила, и днесь того люблю;
 Ой кого я щире люблю, волялаь не знати,
 Нѣжь насъ мали лихй люде на вѣкъ розлучати.

216. Завзялися вороженьки, щобымь все тужила,
 Щобымь свого миленького бѣльше не любила;
 Кудя ходжу, все гадаю, все думка о тобѣ,
 Видишь я тя не забуду — хибя въ темнѣмъ гробѣ.

217. Ой мала я миленького, якъ цукеръ солодкій,
 Оѣмовили вороженьки — свѣтъ бы имъ короткій;
 Бодайже вы вороженьки тяженько конали;
 Ой зъ вашой то причиньонки ми ся не побрали.

218. Бодайже вы не видѣли свѣта бѣленького,
 Що вы мѣнѣ оѣбрали мого миленького;
 Ой вороги, вороженьки, и вамъ конецъ буде,
 Та хоть не взявъ мене милый — онъ мяя не забуде.

219. Та бо наши вороженьки сосѣды близеньки,
 Не дали намъ любитися, а мы молоденьки;
 Та бодай васъ вороженькѣвъ люде не любили,
 Бодай и васъ, такъ якъ вы насъ — всѣ ненавидѣли.

220. Та бодай васъ Господь побивъ — и Божая Мати,
 Що вы мѣнѣ миленького смѣли оѣбрати;
 Ой мала я миленького, теперъ вже не маю,
 Уже я ся оѣдавати бѣльше не гадаю.

II. КОЛОМЫЙКИ СИРОТИНЬСКИИ.

1. Ой выйду я рано въ поле, — говорю съ росю ,

Тай вразъ съ нею нарѣкаю на несчастну долю ;

Ой выйду я на гороньку, — тай ся задумаю :

Збсталамъ ся сиротою, — никого не маю.

2. Ой у моёмъ городчику росте лелѣточка ,

Щожъ ми зъ того, щомъ молода, колимъ сирѣточка ;

Та якъ тои конопельця у болотъ гнити,

Такъ то мѣнъ сирѣтоныцъ на томъ свѣтъ жити.

3. Матижъ моя миленькая, — ты сивенькій пташку ,

Тыжъ то мене згодвала на бѣдочку тяжку :

Маможъ моя золотенька — ты сивый голубе .

Тысь мене саму лишила, служатся мновъ люде.

4. Щожъ я тобѣ моя мамцю такого зробила ,

Що ты мене пустенничковъ такую лишила ;

Кобъ булась мня моя мати въ купели заляля ,

Була бымъ ся ись короля долѣвъ не мѣняла.

5. Яки тоті квітки красні, котрі завітвають,
Яки тоті діти счасні, котрі матір мають;
Людські діти якъ дѣтолки, а я сирѣтолка,
Людські діти матір мають, — моя у Богойка.

6. Гей умерла моя мати, бѣдойкожъ, бѣдойко,
Вже не скаже, не промовить: що чинишь дѣвойко?
Та якъ я си здогадаю матуненьку свою,
Мене таки жалъ возьмуть — що я ледве стою.

7. Не ма цвѣтку на всѣмъ свѣтку, якъ на тій калиць,
Никто не є такімъ милымъ, якъ мати дѣтище;
Айбо въ нашій полонинцѣ житейко виростає,
Айбо моя мамунейка въ Богойка свитає.

8. Не є моєї матуненьки, та не є їй, не є,
Та бо моя матуненька въ сырій землі гніє;
Моя мамця уже въ гробѣ, онъ-де їй могила,
По щожъ я ся такъ несчасна на сей свѣтъ вродила?

9. Та братъ ся пожегши, й сестра ся обгала,
Лише я ся сирѣтолька на бѣду збѣтала;
Ой поїду я въ свѣтъ далеко, сгану на горонцѣ,
Чомъ не звяжешъ милый Боже свѣтокъ сирѣтольцѣ.

10. Чи то, въ свѣтъ, чи то въ свѣтъ тільки я одна,
Що я така, що я така за всѣхъ несчаснихъ;
Мене люде ненавидять — якаяжъ причина?
И доля моя опустила, — бо я сиротина.

11. Ой сироты, сиротоньки, вѣкъ карада не буде,
 Бо и свои вѣкъ несправдять, еще судить шие;
 Яке сыно въ оборозъ, таке сыно въ кствоъ,
 Не ма въ ниждѣ надейки, лише въ надебѣ Бозѣ.

12. Отти пора, отти друга, въ середина ровѣнь,
 Ничъ не зроблю, лишъ ся втоплю, якъ надѣе повѣнь;
 Ой збѣдемся быстрой фѣмки, та втопѣтъ мнѣ въ собѣ,
 Мае нати горьку долю, волю гнѣти въ треба.

13. Ой зозуле ошавенька, щомъ теперь не куешь,
 Мати моя маленька, щомъ мнѣ не жагуешь;
 Тогда я тя моя долю буду жаловати,
 Коли буде зозуленька въ осени ковати.

14. Кѣськамъ зросла молоденька, тогоми не чувала,
 Щоби сива зозуленька въ осени ковала;
 Ой ковала зозуленька, та теперь не куе,
 Теперь мене моя мати уже не жауе.

15. Не маю я отця-мамы, ани милотыи,
 Никто мнѣ не пожадуе годинки еднои;
 Якже мѣнѣ не плакати, якже не тужити,
 Пѣйшла моя вся надея въ сыру землю гнѣти.

16. Усь дуги замутили, забѣлѣли рѣки,
 Умеръ отецъ, вмерла мати, — сирота я на вѣки;
 Стратилажъ я отця-матѣрь, таи усью надѣю,
 Гдѣжъ я ся теперь бѣдненька у свѣтѣ подѣю?

17. Чи я така несчастлива, чи я вже найгорша,
 Що я така молоденька на сирітство прийшла;
 Ой Господи милостивий змилуйся надь нами,
 Надь бідними сиротами, безь отця, безь мамы.

18. Я сирота блукаюся — не маю родини,
 Біднажъ моя головонька мѣнѣ на чужинѣ;
 Возьлазь ся не родити — якій свѣтъ? — не знати,
 Якъ мня мала на несчастья породити мати.

19. Въ чужомъ краю, въ чужомъ краю марно пропадаю,
 Біднажъ моя головонька, що роду не маю;
 Ой стою я въ чужомъ краю, якъ на пожаринѣ,
 Никтожъ мене не пригоріє при лихій годинѣ,

20. Ой роблю я. тяжко роблю, робота нї-защо,
 Люде кажуть и говорять: сирота ледащо!
 А сирота утомився, на тынѣ похилився,
 Люде кажуть и говорять: бнѣ мабутѣ упився.

21. Ой кобы я матѣрь мала, я бинѣ ничѣ не дбала,
 Цѣлый тыждень при мамунцѣ, въ Недѣлю гуляла:
 А я бідна сирѣтонька мамунцѣ не маю,
 Цѣлый тыждень гѣрько роблю, — въ Недѣлю думаю.

22. Лѣта мои молоденьки, будьте коротеньки,
 Ой тожѣ то я не вгуляла, коло своѣй неньки;
 Коло своѣй не вгуляла, у чужой не буду,
 По чѣмъ я васѣ мои лѣта памятати буду.

23. Мамцю моя неродная, я тобѣ казала,
 Шо вже я ся слезеньками буду умывала;
 Та якъ я ся умывала студенѡвъ водою,
 Лѣпше мѣнѣ тогда було, якъ теперъ съ тобою.

24. Ой горькая вже горчиця, горькая, горькая,
 Еще мѣнѣ горчѣйшая мамуня чужая;
 Ой якбысь ты мамунейко тамъ у гробъ знала,
 Якъ твою дѣтинку кривдять, назадъ бысь вмерала.

25. Журилися вороженьки, журилися люде,
 Та кто мене сиротоньку вѣновати буде:
 Не журѣтся вороженьки, не журѣтся люде,
 Отвернуе мене Господъ, та якъ ласкивъ буде.

26. Шкода травы зеленой, шо пополовила,
 Шкода мене молодон, шомъ посиротѣла;
 Шкода травы шовковой тому берегови,
 Шкода бы мня молоденькой леда ворогови.

27. Ой пойдѹ я сиротонька на гору крутую.
 Стану же я, подивлюся на рѣчку быструю;
 Ой ты рѣчко быстренькая на тебе дивлюся,
 Думки мѣнѣ серце давятъ — пойдѹ утоплюся.

III. КОЛОМЫЙКИ ВОЯЦКІИ.

1. На що мѣнѣ женитися, на що мѣнѣ доля,
Стоить мѣнѣ у Самборѣ карабинѣ на столѣ;
Ой Самборе, Самбороньку — бодайсь завалився,
Я чрезъ тебе миленькою свободи позбився.

2. Ой дубе мой зелененькій, ой дубе мой, дубе,
Гей я хлопець молоденькій, — зъ мене жовнѣрь буде;
Мати моя старенькая, та я твой сыночокъ,
Тось то мене виховала пѣдъ карабиночокъ.

3. Ой заплачешъ моя мати дробными слезами,
Якъ я буду присягати передъ образами;
Ой заплачешъ моя мати, заплачешъ, заплачешъ,
Якъ ты мене на цѣсарськомъ конику зобочишь.

4. Ой заплачешъ моя мати зъ Недѣленьки тои,
Якъ увидишь бѣлый ремѣнь черезъ плечи мои;
Ой заплачешъ моя мати рѣсними слезами,
Якъ мя будешъ пѣзнавати межи жовнѣрами.

5. Пане брате товаришу, где ся грива дала?

Ой въ Самборъ въ поручника у печи згорала;
И ты дружба, и я дружба, обасьмо ся дружбы,
Ой вже мы ся додружили вояцком службы.

6. Гей въ Самборъ, въ крайномъ домъ мурованъ стѣны,

Тамъ-то мого миленького кучери устали;
Ой ковада зозуленька надъ макомъ, надъ макомъ,
Збсталося коханѣчко въ Самборъ воякомъ.

7. Снѣги впали, леды стали, потоки ся здули,

Ой вже мого миленького въ черевикѣ вбули;
Якъ убули въ черевикѣ — тай карабинъ дали,
Ой заяли миленького ажъ геть до — Молдавы.

8. Ой до Стрия дорбжешка, до Стрия, до Стрия,

Обстригли ми кучерикѣ, теперь гола шія;
Чи будешь ты моя мила за мновъ жаловати,
Якъ ми будуть черевикѣ нѣженки глотати.

9. Летавъ орелъ по-надъ море жадбненько краче:

Взяли сына у жовнѣры, мати за нимъ плаче:
Плаче мати, плачуть сестры, тай уся родина,
Теперь вже не наша буде — ай царска дитина.

10. Отобрали миленького та на жовнѣрейка,

Не такъ мати за нимъ плаче, якъ его милейка;
Пытаеся мамуненька, що мѣня ся стало?
Мене болилъ такъ серденько, — на свѣтъ мия мало.

11. Не плачь мати, не плачь мила, не плачь, не журися,
 Маю я ся въ що убрати, — прийди подивися;
 Ой маю я кабатъ, зброю, буде въ чѣмъ ходити,
 Пойде кровця раченьками, та буде що пити.

12. Ой у лузъ зелененькомъ зацвила калина,
 На жовнара породила мати свого сына:
 Бодайже вы вороженьки всь разомъ пропали,
 На що вы ми дитиновку до войска забрали.

13. Породила мене мати темненькои ночи,
 Дала менѣ бѣле личко, чорненькіи очи;
 Волѣлась ми моя мати чорне личко дати,
 Нѣжъ мали ния молодого на жовнара взяти.

14. Ступай коню пѣдо мною, черезъ кривай рѣки,
 Будь здорова матѣновко, — вжежъ пропасть на вѣки;
 Ступай коню пѣдо мною та розбивай груду,
 Будь здорова родивонько, — вже я ту не буду.

15. Вийшла рыбка на гороньку, та стала, тай тужить,
 Не ма мого миленького, цѣсареви служити;
 Та якъ менѣ не плакати, та якъ не тужити,
 Пойшовъ милий гдесъ далеко карабинъ носити.

16. Ой ковала зозуленька надъ выромъ, надъ выромъ,
 Ой гдесъ мое закоханье извиває гверомъ;
 Красила бымъ писаночки — не на бразиліи,
 Пойшло мое закоханье ажъ до Италіи.

17. Выправила мати сына на войну раненько,
 Сама собѣ подъ оконце — плаче жалѣсенько;
 Выправляла мати сына та на вороженька,
 Счастлива бы мому сыну буда дорѣженька.

18. Ой не една мати плаче, — жалѣстно голосить:
 Не ма мого соколика, гдесѣ карабинѣ носить;
 Карабине, карабине, мучишь мою душу,
 Хоть бымъ не радѣ молоденькій, — носить ты мушу

19. Ой не треба дѣвчинонько жовнѣра любити,
 Бо онѣ мусить Цѣсаревѣ десять лѣтъ служитьи
 Ой дѣвицѣ, молодницѣ скиньтеси по грошу,
 Та заплатѣть Цѣсаревѣ, ний мундурѣ не ношу.

20. Сама ты ся дѣвчинонько, тото наробила,
 Бо ты знала, що я жовнѣрѣ, — на щось мѣя любила?
 Ой дѣвино, дѣвчинонько, жаль ми за тобою,
 Буду просивѣ капитана — возьму ты съ собою.

21. Жовнѣрскім карабины бодай погорѣли,
 Щобы мене молодого плечи не болѣли;
 Проси Бога дѣвчинонько — й я буду просити,
 Щобы уже той карабинѣ довго не носити.

22. Взяли мене у жовнѣры, — я ще не журюся,
 Кѣнь воронный, я молодой, — та ще выслужуся;
 Выслужуся у Цѣсарѣ, — тай поїду до дому,
 Котра ми ся сподобала, — возьму ся за жону.

23. Ой служивъ я у жовиѣрахъ, заслуживъ емъ ласку,
Черезъ плечи два раменъ — та значокъ на дашку;
Ой вѣкавъ я отъ жовиѣровъ зъ тяжкомъ недоля,
Та-мъ розломивъ кайдачки на высокій гора.

24. Ой гуляйте фаній хлопцѣ, — завтра не будете,
Прійшла карта отъ Царя, — на войну пойдете;
Будете вы своѣвъ кровцѣвъ моря доповняти,
Будете вы бѣлымъ тѣломъ орлы годовати.

25. Ой Царю, Цесароньку, на що насъ вербуешь?
Забравъ Французъ магазинны, — чимъ насъ выгодуешь?
Не журятся, не журятся богатскіи сыны,
Маю я ще подо Львовомъ чтиры магазинны.

26. Ой ковала зозуленька, теперь не чувати,
Где нини мати не родила, тамъ треба умерати;
Тамъ то менъ якъ задзвонять та въ усь каноны,
Ой далеко лѣпше вчуешь — та якъ наши дзвоны.

27. Родинонько, родинонько, чи жаль тобѣ буде,
Якъ я пойду умерати меже чужій людѣ;
Ой у поли край дороги висока могила,
Тамъ на войнѣ умеръ хлопецъ, що я го любила.

28. Прилетѣла зозуленька тай сказала: ку-ку!
Подай милый, подай орле та хоть праву руку.
Ой радъ бы я, моя мила, обыдѣвъ подати,
Та налягла сыра земля, що не можъ подняти.

IV. КОЛОМЫЙКИ ЖАРТОБЛИВИЙ.

а) Молодецкіи.

1. Очі мов сиві, сиві, то сьте замисливі,
Та на тім дівчатонька, котрі чорнобриві.
2. Кобы я такъ коня мавъ, якъ кульбаку маю,
Повхавъ бимъ до дівчини, — до котрої? — знаю.
3. Ты гадаєшь дівчинонько, що до тебе я йду,
Хоть й ты бысь мновъ не згордилъ, — я си иншу найду
4. Котра стоить на передъ, тай ся запишила,
На ню хлопця уважайте, аби ся лишила.
5. Котра дівка на передъ стоить дуже вбрана;
Не берать ю хлопця въ танець, ний чекає пана.
6. Гей! чіе то веселенько? — пана молодого, —
Меня вольно погуляти: що кому до того.

7. Я веселый дзвчинонько, зъ веселого мѣ дому,
Ой весело усьмѣ людѣмъ, — тай мнѣ молодому.
8. Ой шожъ то ми за зъленько, що ся не постѣ?
Ой шожъ то мѣнѣ за хлопецъ, що ся й не засмѣе.
9. Та я собѣ заспѣваю: ой ду-ду-ду дайна,
Кобы мене не зраднаа моя рыбка файна.
10. Не дайже ся дзвчинонько никому зводити,
Поки мене, поки тебе, будемъ ся любити.
11. Ой я буду спѣватоньки, а ты конотуй си,
Якже намъ ся розсходити, сама помѣркуй си.
12. Зелена лѣщинонька не горить, ай курить,
Молодая дзвчинонька не любить, ай дурить.
13. Зелена лѣщинонька лишъ ся припалила,
Наша любовь не пропала, лишъ ся притагла.
14. Зъ-подо явора зеленого водиця ся лѣе,
Айбо моя дзвчинонька, любити не вѣѣе.
15. Зъ-подо явора зеленого водиця цѣпоче,
Айбо моя дзвчинонька любити не хоче.
16. Пане брате товаришу, зрада надо мною,
Вже не хоче говорити дзвчина со мною.

17. Вжемь ты любко налюбився, тай нацѣловався,
Якъ соловей по садочку ягѡдъ надзѡбався.
18. Качки жито истлумили, ктожъ го буде жати?
Хлопцѣ дѣвча цѣловали, ктожъ ю схоче взяти?
19. Пасуть ѡтца въ полонницѣ, где ся зеленѣе,
Тое дѣвча хлопцѣ любятъ, що ся румянѣе.
20. Подивлюся у долину, въ тую роздолину,
Та кто мѣнѣ зарывае мою чорноброву?
21. Та ний вже ю зарывае, но ний не цѣлуе,
Та ний мѣнѣ молодому серденька не труе.
22. Тече вода изъ города, тай крыжочка леду,
Ой сдюдша моя любка ѡтъ цукру, ѡтъ меду.
23. Ой чомъ въ тебе дѣвчинонько губки солодейки?
Смаровала мати медомъ еще молодейки.
24. Ой солодкась, краснась рыбко, — ручки до нѣчого,
Шкода нно тои красы й личка румяного.
25. Ой дѣвчино солоденька, чомъ ты така бѣла?
Чи ты въ поли не робила, чи хлѣба-сь не ѣла?
26. Та хоть моя бѣлявина на нѡжейку храмѣ,
То якъ возьме танцьовати, — якъ гусятко плавѣ.

27. Та ты виѣшь дѣвчинонько головку завити,
А не виѣшь дѣвчинонько рубца зарубити.
28. Я нероба, ѿ ты нероба, не будешь робити,
Та купимо си возочокъ — будешь ся возити.
29. Повилися кучерики, повили, повили,
Коло своей матвиноньки легонько робили.
30. Ой чого ты поскрипуешь смерекова хато?
Не ма добра въ нашомъ краю, бо пановъ богато.
31. Гей поїду я си до лѣса, нарубѣю клинья,
Зъ богатскомъ дѣвчиноньки все зла господыня.
32. А зъ бѣдной дѣвчиноньки господыня буде,
Не навчивъ ю отецъ-мать, та навчатъ ю люде.
33. Хоть я теперъ ничъ не маю, я ничъ не пытаю,
Кобы мила мня любила, — о больше не дбаю.
34. Молодая дѣвчинонька на мене дивится,
Чи она мня дуже любить, чи йно зъ мене кпится.
35. Несчастливѣ закоханье якъ ся кого влѣпнить,
И розумъ ему отбере, и очи заслѣпнить.
36. По-надъ гору высокую журавель ся крутить,
Хоть бы якій розумъ мудрый, — дѣвча збаламутить.

37. Ой дѣвчата, дѣвчатонька, на Бога згадайте,
Якъ есьте мня зчаровали, такъ ми рады дайте.
38. А вжежъ менѣ на завадѣ у садочку грушка,
Я не виджу — куда ходитъ солоденька душка.
39. Ой дробенька Коломыйка, дробенька, дробенька,
Казала ми приходити рыбка солоденька.
40. Ой мѣсяцю крижованцю, ой мѣсяцю Марта,
Не пойдю я до дѣвчины, — бо въ дѣвчины варта.
41. Ой не ма то, ой не ма то якъ на Буковинѣ,
Тамъ то вѣночокъ зеленый на кождой дѣвчинѣ.
42. Або мене якій убѣе, або я якого,
Я до своей дѣвчиньки не пушу нѣкого.
43. Дѣвонько, переберонько, тожъ перебераешь,
Вся соколы женешь въ поле, — своего не пускаешь.
44. Хотьбы прѣйшло погибати по самѣмъ уха,
Такой пойдю до миломъ, хотяй заверуха.
45. Хотьбы прѣйшло погибати по самѣмъ очи,
Такой пойдю до миломъ, теменькою ночи.
46. Ой у лѣсъ при дорозѣ тамъ выросли губы,
Кто на мене ворогуе, най си вырае зубы.

47. Та уже ся вороженьки дость наговорили,
Ажъ мѣня ся зъ тои бѣды кучери повили.
48. Ой уже ся насудили наши вороженьки,
Що мы собѣ постояли близько дорѣженьки.
49. Обмавляйте вороженьки, — не переставайте,
Потомъ свои языченьки на подошвы дайте.
50. Дайте языкъ на подошвы, зубы на подковы,
Бо вжесьте мя обмовили ѿтъ ногъ до головы.
51. Та най наши вороженьки пропадутъ до лиха,
А мы собѣ вджме-пійме, — тай любимся зъ-тихѣ.
52. Кошу сьно, кошу сьно, — зелена отава,
Люде рыбча полюбили, — лише моя слава.
53. Тото мене зъ свѣта жене, тото мене губить,
Та що мою дѣвчиноньку леда якій любить.
54. Ой сѣвъ я си при дѣвчинѣ, — вна ся ѿсуває,
Теперь я вже добре знаю, що иншого мае.
55. Та я мысливъ молоденькій, що она мя любить,
А она мя ино такой словами голубить.
56. Ой думавъ я молоденькій три дни и три ночи,
Чому мила усѣхъ любить, — лишь мене не хоче.

57. Ой зъ теплои полонини вѣтеръ ся намагать, —
Люби любко кого хочешъ, — най Богъ допомагать.
58. Коли ми ся не побрали зъ людскои намовы,
То я руки до кишень: будьмо си здоровѣ!
59. Я узойке перескочу, — широке обѣйду,
Не журятся вороженьки, ще я зъ того выйду.
60. Ой ду-ду-ду, ой ду-ду-ду, я ту вже не буду,
За рѣкъ, за два, за чотыре за любку забуду.
61. Не плачь мила, не плачь мила, не тужи за мною,
Ты згубила, а я знайшовъ десять за одну.
62. Скажу я си на могилѣ тѣ слова вырыти:
„Умеръ хлопецъ, не хтѣла го дѣвчина любити.“
63. Прийшла карта ѳъ Цѣсаря, тай ще ѳъ Царицѣ:
Щобы дѣвчатѣ не любити, лише молодичѣ.
64. Ой дръбойка ячменина, дръбойка, дръбойка,
Не каже ся женитоньки рыбка солодонька.
65. Пане брате товаришу, одну гадку майме,
Зъ того боку на тамтой бѣкъ дѣвчину не дайме.
66. Зъ того боку на тамтой бѣкъ далеко ходити,
Не е лѣпше, якъ изъ близька дѣвчину любити.

67. Ой дударе, дударчику! якъ ты красно граешь,
Только ино доганочки, що жѣнки не маєшь.
68. Гадавъ емъ ся оженити, тай уже не буду,
Бо такъ емъ собѣ роздумавъ: свѣтъ не перебуду.
69. Ты ся женишь товаришу — а я не гадаю,
Та на свою головоньку бѣды не глядаю.
70. Ой на горѣ огонь горить, на долині гречка,
Не бери си инновѣрку — буде суперечка.
71. На Вкраину не поѣду, — и дома не буду,
Дѣвча ми ся сподобало: женитися буду.
72. Ой у тебе очи чорні, въ мене мурянисті,
Та якъ ми ся поберемо, — будемо паристі.
73. Ой люблю тя файна рыбка, люблю тя, люблю тя,
Пожди на мня до осени, — въ осени возьму тя.
74. Перескочу поточину, тай не дотулюся,
Якъ не озьму, котру люблю, то не оженися.
75. Ой вправъ снѣжокъ на обложокъ вторѣчний, вторѣчний,
Оженятъ мня люде добрі, бо мѣ сирота вѣчный.
76. Ой упавъ я зъ коня въ воду, тай не утопився,
Такой я си еще жвавий, хоть я оженився.

77. Ой тамъ въ боръ, два явори тай дубъ зелененькій,
Хоть давно я оженився — я все веселенькій!

б) *Дівочки.*

1. Теперь я си заспываю, теперь маю волю,
Теперь я ся молоденька нікого не бою.
2. Теперь я си заспываю, теперь ми ся хоче,
Коли мою головоньку нікто не клопоче.
3. Ещемь въ печи не наклада, тряски изгоръли,
Щемь нікого не любила, люде вже збагнули.
4. Ещемь въ печи не наклада, а уже ся курно,
Я нікого не любила, — люде брешуть дурно.
5. Тече вода зъ-підъ города, тече вода зима,
Полюбивъ мня мой миленькій, я тому не винна.
6. Ой ты роду великого, а я немалого,
Ой ты любишь жартовати, а й я не отъ того.
7. Плыне вода изъ города — иде въ переверты,
То мня люде взяли въ зубы черезъ твои жарты.
8. Рыбко моя солоденька, рыбко моя сребна,
Пойшла за насъ бесъдойка дуже непотребна.

9. Коли мене любко любишь, не кажи нікому,
Бо то люде порозносять, якъ вѣтеръ солову.
10. Покинь була молоденька, не зналашь нічого,
Я гадала, що не буду любити нікого.
11. А теперъ я вже выросла, — на таночку стала,
Не одномуъ молодцѣви до серця припала.
12. Ой я бы ся утопила, але бо ся бою,
Щобымъ где не завадила въ камѣнь головою.
13. Ой у мого миленького сивй очка дуже,
Кажуть люде, ожъ го люблю: Бѣгме не буду вже!
14. Ой можъ знати и спѣзнати, якъ кто кого любить,
Бо якъ иде дороженьковъ, оченьками блудить.
15. Солоденькій, миленькій, лишъ бы тя любити,
Такий маешь очка краснй: выцяпкали бы ти.
16. По-пѣдъ тотй синй горы, по-пѣдъ тотй терна,
Кусай милый горьшеньки, мѣнъ давай зерна.
17. Пусти мати погуляти, я не забавлюся,
Тѣлько хлопцѣвъ розвеселю, — назадъ повернуся.
18. Тато добрый, тато добрый, мати не лихая,
Не боронять погуляти, — покинь молодая.

19. Та якъ тота вода чиста тамъ на торъ грає ,
Такъ красно мѡй чернобрыый „козака“ гуляє.
20. А мѡй милый чернобрыый, а мѡй милый ладный,
Куда тѡлько подивлюся, не есть такий жадный.
21. Еденъ красный, другій красный, третій не поганый,
А мѡй милый меже ними якъ намалёванный.
22. Та ты вытѣшь козаченьку голубця кресати,
А не вытѣшь коло воза кѡлка затесати.
23. Ой не чупкай мѡй миленый, не чупкай, не чупкай,
Я ты не разъ говорила: иншом си шукай.
24. Ой не чупкай мѡй миленый, не чупкай ногою,
Не будешь ты менѣ мужомъ, я тобѣ женою.
25. Дѣпше полѣмъ, дѣпше полѣмъ, нѣжли ораницѣвъ,
Мѣнѣ дѣпше файновъ двѣковъ, нѣжли молодицѣвъ.
26. Бо я собѣ двѣковъ файновъ хоть где погуляю,
А тобѣ славновъ молодицѣвъ бѣдочки зазнаю.
27. Ой на гребли шумятъ вербы, тай дубъ зелененький,
Хотѣвъ мене змудровати козакъ молоденький.
28. Ой у поли керниченька дилѣмъ дилѣвана,
Сказавъ мѣнѣ красный хлопчикъ, щомъ намалѣвана.

29. Малёвана, файный хлопче, але не для тебе,
Только були мясниченьки, не бувъ есь у мене,
30. Минулися мясниченьки, минется весна,
Ажъ теперь ты лиха доля до мене принесла.
31. Очи мои чорненькіи, бѣда мѣнѣ съ вами,
Хоть не дивлюся на хлопцѣвъ, — моргаєте сами.
32. Самаъ траву столочила, сама ю и скошу,
Самаъ рыба розгнѣвала, сама перепрошу.
33. Дай-но Боже дочекати Недѣли святои,
Маю я вже таке злыя: же всѣ хлопцѣ мои.
34. Ой маю я таке злые, що зовеса: тоя,
Якъ ти ю дамъ напиться, заразы буду твоя.
35. Ой на горѣ на высокій бѣла команичка,
Люблять мене красній хлопцѣ, хоть я не величка.
36. Та хоть я си не величка, — румяного личка,
Пристамаъ ти до серденька, якъ перепеличка.
37. Чія хата въ серединѣ, — моя хата крайна,
Люблять мене красній хлопцѣ, ай божѣ я си файна.
38. Ой того я хлопця люблю въ жовтомъ капелюсъ,
Щобъ мене поцѣловавъ, и пристаъ до души.

39. Ой того я хлопця люблю въ жовтій крисанинъ,
Ой якъ мене поцѣловать — маю знакъ до нинѣ.
40. Не дай Боже, щобъ много стѣлько разъ кололо,
Кѣлько разы его личко було коло мого.
41. Ой той мѣнѣ сподобався въ сукманѣ короткій,
Якъ мня вчерай поцѣловать, — ще губы солодкі.
42. Ой еденъ макъ на городѣ зацвѣвъ по волоски,
Та того я хлопця люблю, що дзюбатый трошки.
43. Ой и що кому до того, що я люблю кого,
Мои очи не моргають та на леда кого.
44. Та я тебе поцѣлую изъ правого боку,
Най ворогѣвъ кольки колятъ хотъ зъ повѣ-тора року
45. Коло мого городенька зацвѣла роженька,
Бѣлявого хлопця маю, самамъ бѣлавенька.
46. А вже сонце ся спустило зъ горы на долину,
Я такъ того хлопця люблю, що трохи не згину.
47. Ой любився мій маленький такій потаємно,
Где наибѣльше людей буде, — не ставаймо въ-одно.
48. Коло млына яворина, коло млына кладка,
Я съ немилымъ говорила, а о милѣмъ гадка.

49. Ой добра-ночь усягъ на ночь, а вы люде чуйте,
Най поганй идуть домовъ, — красий ту ночуйте.
50. Ни я пьяна, ни я пьяна, ни я тверезенька,
Така въ мене вже патура, щомъ все веселенька.
51. Улавъ дощикъ мсь росю на бѣлу березу,
Любивъ есь мня пьянесенку, — люби мня тверезу.
52. Не протився мой миленькій, — й я ся не противлю,
Хоть съ иншимъ я розмавлю, — за тобовъ ся дивлю.
53. Не журися мой миленькій, що мня судять люде,
Хоть якийсь мня поцѣлуе, ще я тобѣ буде.
54. Едно ми ся плече мече, а друге не хоче,
Ой вже мене мой миленькій любити не хоче.
55. Ой у лѣсъ на дубинѣ сорока сирегоче,
Ой вже мене мой миленькій покинути хоче.
56. Та най онъ мня покидае, коли иншу мае,
И я маю краснѣйшого, що мене кохае.
57. Даютъ мѣня, моя мамцю, догану, догану,
Що ты мене породила такую погану.
58. Мамцю моя золотенька, мамцю моя миха,
Даютъ мѣня догачочку, щомъ не чорнабрыза.

59. Кропять дощикъ дорѣжейку, щобъ ся не курила,
Хиба бымы безѣумна була, жебымы ся журила.
60. Котилися снѣги зъ горы, на долину стали,
Любилися сивѣ очка, теперь перестали.
61. Ой тамъ мало засвѣтало, а тамъ побѣзло,
Ужежъ наше закоханье съ вѣтромъ полетѣло.
62. Грѣ соньце, грѣ соньце, а мѣсяць не коньче,
Кобы мене Господь любивъ, любко якъ си хоче.
63. Ой у саду тамъ на заду плоты гороженѣй,
Видишь мѣнѣ въ тыхъ сторонахъ хлопца не судженѣй.
64. Ой ковала зозуленька на зеленой гати,
Та що мѣнѣ судивъ Господь, то я буду мати.
65. Та ты мыслишь дурный хлопча, що я тебе люблю,
А я тебе ино такой словами голублю.
66. Ты дурный дарунки дававъ, я розумна брала,
Ты вже мысливъ, що ты люблю — а я ся смѣяла.
67. Ты гадаешъ дурный хлопча, що я за ты пойдю,
Кну роскошь по-пѣдъ ноги, а куплю си бѣду.
68. Ой въ зеленомъ городочку два яворы гнутя,
Черезъ двѣча молоденьке два молодца бьются.

*

69. Я не хочу тай не буду два броды бродити,
Я не хочу тай не буду двоохъ разомъ любить.
70. Болитъ мене головонька, тай жеже плечима,
Приведѣть ми, кого люблю — съ чорными очима.
71. Но ми того не ведѣте, щомъ впередъ кохала,
Ай мы того приведѣте, щомъ теперъ зачала.
72. Болитъ мене головонька — болитъ мене дуже,
Звяжи менѣ головоньку невѣнчаный друже.
73. Сама я си молоденька лиха наробила,
Що я зъ цѣлого серденька хлопця подлюбила.
74. Любила я миленького, любиламы го досыть,
Теперь най го тота любить, що перстенѣ носить.
75. Тече вода зъ-подо́дъ города тай каламутится,
По-за очи обмавляе, — а въ очи лестится.
76. Ой теперъ я заспѣваю, но не знаю кому?
Хиба мому миленькому, якъ по́йде до дому.
77. Ой повхавъ мой миленькій, повхавъ, повхавъ,
Тако́й бы го розумъ зайшовъ, щобы не пріѣхавъ.
78. Понехавъ мя мой миленькій, що бытъ ся гадае?
Маю въ Бозѣ надѣйку: иншій покохае.

79. Кличуть мене вечеряти, — вечеряйте самі!
Не ма мого миленького — не буду й я съ вами.
80. Ой у поли двѣ дороги, — одна поперечна:
А гдежъ мы ся изойдемо, рыбочко сердечна?
81. Возьламы ся постояти въ густѣмъ малиничку,
Нежъ маламы ся прихилати негѣдному личку.
82. Лѣта мои молоденьки, лѣта мои буйні,
Тождь-то вами ся обходятъ леда якій дурнѣ.
83. Подивлюся на явора, — а яворъ зелений,
Не разъ на тя побаную розумцю шалений.
84. Ой шалений розумойку та на тя баную,
Щомъ любила ось два роки бѣлочку дурную.
85. Приславъ разъ богачикъ до бѣдной сирѣтки,
Тай пытався черезъ людей: чи має присѣвки?
86. А она му молоденька знала ѡтповѣсти,
Я до тебе богачику не иду хлѣбъ ѡсти.
87. Ани ѡсти, ани пити, ни пріодѣвати,
А якъ буду ти суджена: мусишь мене взяти!
88. Та хотяй я сирѣтонька: уцѣвива дѣвчина,
Я ѡтважу и зневажу богатского сына.

89. А якій ты гідний — брідкий, а яка я пышна, —
А гдзеж бы я очи мала, щобымь за тя пйшла!
90. Та бо вдоваць не молодець, жарточку не знае,
Тебе возьме — дзбы любить, першу споминае.
91. Та й я старець не модадець, жарточку не знае,
Твое дичко румяненьке свому кривовае.
92. Ой по-пóдъ гай зелененькій, та по-пóдъ лэщину
Веде старый старцунише молоду лэщину.
93. Ой ще ся съ нёвъ не оженить, — збераеся бити,
Складае си по грошеви нагайку купити.
94. Ой ты дэду стареценькій мёнь не протився,
Я ще була въ педеночкахъ, коли ты женився.
95. Не протився мёнь дэду, що я свавільненька,
Ты вже двэчй оженявся, а ще молоденька.
96. Тои ночи о пóвъ-ночи — якъ мѣсяць мѣнявся,
Ишовъ кривый на зацоты, слэзый придивяся.
97. Оженяся фэйный хлопче — оженя небоже,
Бо вже тобѣ съ молодцями ходити не гоже.
98. Ой на ставъ на ставоньку вода сплочена,
Втогда мене хлопца любить, якъ я заручена.

99. Сама я си запрягаю, тай сама поведу,
Кого я си полюбила, за того я пойду.
100. Та я собѣ записываю: ой ду-ду-ду ду-ду,
Миленькому дадамъ ручку: миленького буду.
101. Чомусь мене тогды не бравъ, якъ буламъ двицѣвъ,
А теперъ ты, бѣжа болять, колимъ молодичѣвъ.
102. Кобы мѣзъ не чипецъ — не червона хустка,
Я бымъ собѣ погуляю, якъ на ставѣ гуска.
103. Ой пошла бымъ разъ у танецъ, але я ся бою,
Подивлюся по-за себе, чи любки за мною.
104. Та чи иде, чи не иде, вже го ся не бою,
Суть у мене очи чорнѣ, чей ся обороню.
105. Не буде нѣя милый бити, не буде, не буде,
За едно ми подаруе, за друге забуде.
106. Ой у выру воду беру, на камени стою,
Я такого мужа маю, що го ся не бою!
107. Я такого мужа маю, якъ гречана паска,
Я тогды го поцалую, коли моя ласка.
108. Ой на выру воду беру, — на сподѣ калужа,
Я много лѣше люблю, нѣжь своего мужа!

109. Я хочу такого мужа, чтобы мене слухавъ,
Чужихъ жѣнокъ бы не любивъ, табаки не нюхавъ.
110. Ой изъ дуба кора груба, а зъ явора дробна,
Ой казали мѣнь люде: що я не потрібна.
111. На щось бравъ колись знавъ, я не твоя рѣвна,
Та бо ты простый Поповичъ, а я Декабрина!
112. На щось бравъ, колись знавъ, мащаночку зъ мѣста,
Я не вѣла, и не буду ячмѣнного тѣста.
113. Ой тысь знавъ, на щось бравъ, я не виѣла жарты
Буде ты ся пшениченька въ поли зимовати.
114. Чи я тобѣ не казала, не бери ты мене,
Бо я роду свавѣльного, не навчишь ты мене.
115. Дала мене моя мати за Бойка, за Бойка,
Буде мѣнь ще за Бойкомъ голова гладойка.
116. Ой не ходи коло воды, бо ся въ воду зсунешъ,
Ой не люби чужу жену, бо ся своей збудешъ.
117. Ой хотѣла стара баба молодую бути,
Натыкала за голову зеленои руты.
118. Рутожъ моя, рутожъ моя, руто зелененька,
Я думала, що я стара, — а я молоденька.

- 119.** Хоть зелена лыщонька, зелена, зелена,
Не вродятся горышейки, бо весна студена.
- 120.** Ой славная Коломыйка по горѣ ходила,
А якъ збйшла зъ горы на долѣ — всѣхъ розвеселила.

Ш У М К И.

- 1.** Гей! пойдѹ я на ярмарокъ,
А тамъ стоитъ двѣцать сорокъ:
То чорнява, то бѣлава,
Куда глянешь — каждая жвава!
- 2.** Пытаеся мати сына:
Що коштуе сынъ дѣвчина?
Не пытайся моя мати,
Що коштуе — треба дати!
- 3.** Ой не продамъ свою любку,
Брасну — милую голубку;
Якже ми любку продати,
Съ кимже я буду гуляти?
- 4.** Гей Козаче, гуляй, гуляй!
Но ся до мнѣ не притуляй:
Що то въ мене за гулянья,
Коли не ма притулянья.

5. Гей! свѣъ — зажурився,
 Якъ на гуску подивився, —
 Така була моя мила
 Якъ та гуска чорнобрыва!

6. Ты дѣвчино чорноока,
 Не ходи ты до потока!
 Ой бо тамъ глубока вода,
 Якъ ся втопишь — буде шкода.

7. Приснивь ми ся сонъ дивненькій,
 Що прїѣхавъ мій миленькій,
 А я встала, засвѣтила, —
 Ой не той то — щомъ любила.

8. Ой засвѣти мила свѣчку,
 Най перейду быстру рѣчку,
 Ой засвѣти мила оба,
 Най перейду рыбно къ тобѣ.

9. Николи не ма тамъ добра,
 Где дѣвчина любить по-два;
 Не ма добра и не буде,
 Якъ по-два любити буде!

10. Ой любивъ я дѣвчатъ сорокъ,
 А молодиць триста;
 Тай ще въ Бозѣ є надѣя,
 Душа моя чиста.

11. Тамъ на горѣ на вершочку,
 Ъхавъ дядько въ черепочку,
 А мы ёго не спѣзнали,
 Тай шапочки познимали.

12. Тамъ на горѣ на вершочку,
 Молотили хлопцѣ гречку,
 Ани гречки — ни половы,
 Йно въ дѣвчины чорнѣ бровы.

13. Гандзю любя! Гандзю мила!
 Чимъ ты брови намастила?
 Намастиламъ копервасомъ,
 Щобъ дурити хлопцѣвъ часомъ.

14. Колысала баба дѣда
 Отъ поранка до обѣда,
 А дѣдъ бабцѣ купивъ кашцѣ,
 Куртѣ були: втявъ ёй пальцѣ!

15. Гей! дѣвчино чія ты,
 Ходи со мною гуляти!
 Не пытайся чія я?
 Идешъ ты — иду й я! —

16. Соньце грѣе, вѣтеръ вѣе,
 А дѣвчина зѣ жалю мѣе;
 Знати, знати по томъ личку,
 Що тужила цѣлу нѣчку.

17, Прїздъ милый, утѣшуся,
Обійму тя — притулюся,
Перестануть мои очи
Слезы ляти въ день и въ ночи:

СОДЕРЖАНІЕ.

	стор.
Передне слово	III—VIII
I. Коломийки любовни а) молодечкіи	1
" " б) дѣвоцкіи	22
II. " сиротиньскіи	59
III. " волицкіи	64
IV. " жартобливыи а) молодечкіи	69
" " б) дѣвоцкіи	77
Шумки	89

Колыбельки.

II

Музыкальный фрагмент в 2/4 такте. Вокальная партия (верхняя линия) и фортепиано (нижняя линия). Текст: *Те-перь си за-сн-ва-ю ти-перь мо-ло-*

Музыкальный фрагмент в 2/4 такте. Вокальная партия (верхняя линия) и фортепиано (нижняя линия). Текст: *донька за ро-ток да-ва за чо-ты-ри не бу-ду воль-*

Музыкальный фрагмент в 2/4 такте. Вокальная партия (верхняя линия) и фортепиано (нижняя линия). Текст: *нень-ка; за ро-ток да-ва за чо-ты-ри не бу-ду воль-*

конца. Та тобъ а за-тъ ва-ю мнѣмъ то-

for.

бъ то Ой у-же намъ не на-дой-де

дру-го та-коу лѣ-то Ой у-же намъ

не на-дѣй-де дру-го та-ко, лѣ-то.

Ру-ска-наша Ко-ло-мийка хоти о-на-дро-.

бѣй- - - ка о-на-ми-ла а-вѣ-ду-ра

не-тъ со-ло гоу-на Кля а вьзну Кля ныйки

отъ ба-ни отъ ба-ни зату-шилъ ты

и за-пла-чемъ тай старею гу-ма-ни

III

Ой вий-ду а ра-но-в-па-ли го-во-ри-мо-ра

со- - то тай-з-но-во-ра-ди на-р-б-на-то

на-ча-с-ва-ни до-мо Ой вий-ду а

на го-ро-хъ-ну тай-ся за-ду-ма-⁺ю до-ста-ма-и-ся

си-ро-то-ю ни-ко-го не ма-ю

Чабарашки.

О-м мо-и горьки-и бѣ-да те-бѣ со-ва-ни

IV.

First system of a musical score. It features a vocal line in treble clef and a piano accompaniment in grand staff (treble and bass clefs). The key signature has one sharp (F#). The lyrics are written below the vocal line.

хот не дивлю- са на хлопця моря-е-те са- ми

po.

Second system of the musical score, continuing the vocal and piano parts from the first system.

хот не дивлю- са на хлопця моря-е-те са- ми

for.

Third system of the musical score, marked with a 'V.' in the left margin. The piano part changes to a 2/4 time signature.

Пита-е-ся ма-ти сына що коштує

V.

св-я гд-и на Не-пч-тай-ся мо-а ма-ти

The first system of the musical score consists of a vocal line and a piano accompaniment. The key signature is one sharp (F#), indicating G major. The vocal line is written in a single treble clef. The piano accompaniment is written in a grand staff with treble and bass clefs. The lyrics are written below the vocal line, aligned with the notes.

що по-шту-е тре-ба да-ти не пч-тай-ся

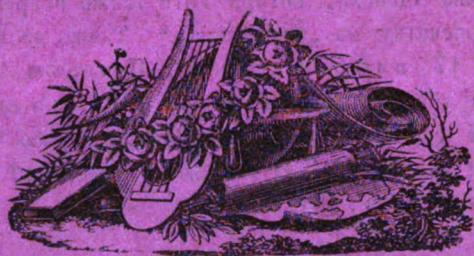
The second system continues the musical piece. It features the same vocal and piano parts. The lyrics continue below the vocal line.

мо-а ма-ти що по-шту-е тре-ба да-ти

The third system concludes the musical piece on this page. It features the same vocal and piano parts. The lyrics conclude below the vocal line.

ПОПРАВКА.

Въ литографованыхъ нутахъ зайшло що до означенія чиселъ значна ошибка, котора хотя тамже исправлена, но произвела опечатку въ „предисловіи.“ Тамже на стор. VIII. въ строчцѣ 17 вмѣсто „арією Ч. II. спѣваю Коломыйки любовныи и всѣ сиротинскіи“ и пр. должно стояти: „арією Ч. II. спѣваю Коломыйки любовныи; арією Ч. III. всѣ сиротинскіи; арією Ч. IV. Коломыйки жартобливый или Чабабарашки; арією Ч. V. Шумки.“

DUE DATE[illegible]

Gaylord
PAMPHLET BINDER
Syracuse, N. Y.
Stockton, Calif.

891.791
Schll

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES

